

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^ο

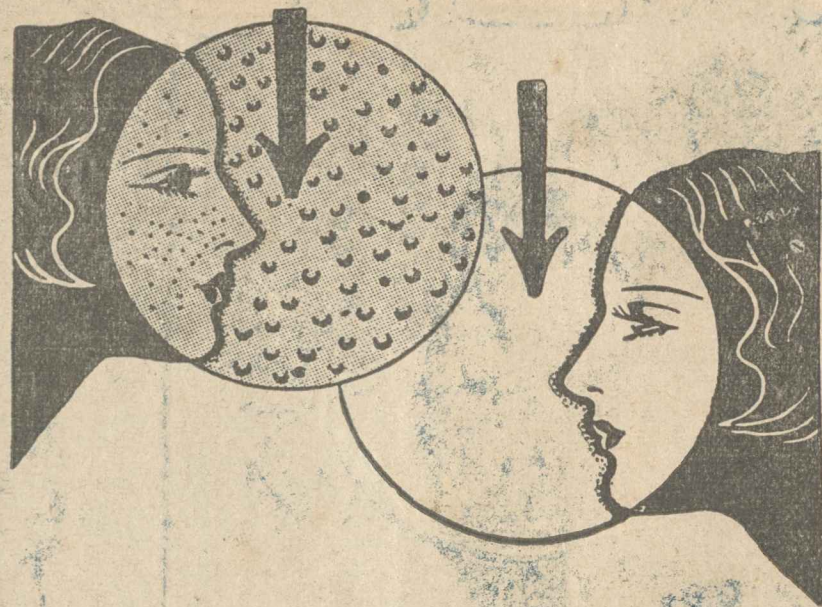
Σελήνη του Επτα...

Αρ 481

1933



ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ ΕΝΤΟΣ 3 ΗΜΕΡΩΝ
ΓΛΥΚΕΙΑ, ΛΕΥΚΗ, ΒΕΛΟΥΤΕ



Οι διεσταλμένοι πόροι, οι μαύροι κηλίδες και τα χονδρά ακαθάρσιμα της επιδερμίδος εξαλείφονται. Δοκιμάστε την νέαν αυτήν ΣΥΝΤΑΓΗΝ ΕΝΟΣ ΕΙΔΙΚΟΥ:

Χιλιάδες γυναίκες έχουν ανοικτούς πόρους και το άγνοούν. Κάθε διεσταλμένος πόρος προέρχεται από ερεθισμό. Εάν δεν απαλλαγώμεν από τον ερεθισμό των πόρων της επιδερμίδος, μαζεύονται ξένα σώματα και σχηματίζονται άσχημοι μαύροι κηλίδες, σπυράκια, λειχήνες, χρώματα κίτρινα και σκοτεινά και επιδερμίδος χονδροειδής και τραχεία.

Η Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού, όχι λιπαρά, περιέχει μίαν νέαν ύλην γλυκεϊάν και κρεμοειδή προσχομένην από mousses de crème προηγουμένως άναμειγμένην με ελαιόλαδον. Είναι τονωτική, στυπτική και θρεπτική, εισδύουσα άμέσως εις την επιδερμίδα, καταπραΰνει τους δερματικούς ερεθισμούς, σφίγγει τους διεσταλμένους πόρους, διαλύει τα μαύρα στίγματα, εις τρόπον ώστε εξα-

λείφονται, λευκαίνει και μαλακώνει την σκοντενέστη και χονδροειδέστερη επιδερμίδα. Διατηρεί εις την πλέον ξηράν επιδερμίδα μία ελαφρά ύγρασία άπληρομένη πάχους. Είναι κατάλληλος έπίσης διά ν' άφαισθή την γυαλάδα μιας λιπαράς επιδερμίδος και την γυαλάδα της μύτης.

Επιτιμένη επί του προσώπου προτού να μεταχειρισθώ τις την πούδρα, ή Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού, κομεί εντός 3 ημερών την επιδερμίδα με μίαν άπεριγραπτον δροσερότητα και αυτό κατά τρόπον άνέφικτον. Άλλως πώς, θα έπρεπε να την μεταχειρίζονταν όλαί αι γυναίκες κάθε πρωί. Εάν έχετε ρυτίδες ή καταβεβλημένους μύς του προσώπου, θα έπρεπε να μεταχειρίζεσθε έπίσης την Κρέμα Τοκαλόν, τσοφήν διά την επιδερμίδα (χρώματος ρόδ), το θράδν προτού καταλιθίτε. Τρέφει και ξαναγενώνει την επιδερμίδα σας κατά τον ή- νον.

Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουζάκος, Πρα- ξιτέλους 42, Αθήνα.

ΕΠΑΝΩ ΚΑΙ ΚΑΤΩ
υπάρχει χαρά εις τὸ σπίτι, τοῦ ποίου τὰ εἶδη
καθαρίζονται με

Brasso

ΒΕΥΣΤΟ ΒΕΡΝΙΚΙ
ΜΕΤΑΛΛΩΝ
See Amé des Usines Destrée

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ
εις πάντας νὰ επισκεφθοῦν
τὴν Έκθεσιν

JOSEPHINENKUTTE

Φιλελλήνων 23

ΔΙΟΝΑΤΟΥ & ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗ

Εἶναι τὸ μοναδικὸν κατὰστημα
στὴν πόλιν μας ποὺ συγκεν-
τρώνει μετ' ἀκριβείας ἐξαιρετικὸ
γούστο τὰ ἀριστουργήματα τῶν
μεγαλυτέρων ἐργοστασίων τοῦ
ἐξωτερικοῦ.

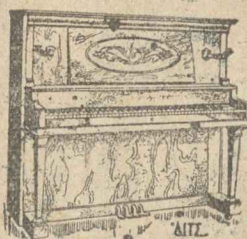
Ποτηρικὰ, χρυσάλλινα, Κομ-
ποτεχνήματα, Πορσελάναι Σερ-
βίς φαγητοῦ—Τσαγιού—Καφέ.
Μαχαιροπήρουνα ἀργυρᾶ—
ἐπάργυρα—άλπακά.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

τῆς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης Ἐλ-
δον αἱ εἰκαστικῆς χρήσεως Γερμανι-
καὶ Βασιλ. Ὁραματίων

ARTI

ΠΙΑΝΑ



Χορδίζονται,
ἐπισκευάζο-
νται πάντα με
ευκόλως πλη-
ρωμῆς.

K. NIKOTIAN

καὶ

H. ANAPPAZIS

Βοστανθέντες ὑπὸ τῶν
Rubinstein & Schnabel.
Άγοράζονται καὶ πωλοῦνται πά-
να ἐπὶ προμηθεῖα. Ἀκαδημίας 53.

ΔΙΤΣ

Ἀναλογισθίτε τὴν εὐχαριστίαν ποὺ οὗς προσφέρει
πάλαινεο τραπεζομάνηλο ἢ σινδόνι καὶ ἐκλέξατε τὸ κα-



λίτερο λουάκι διὰ τὴν
μπουγάδα σας, αὐτὸ εἶνε εἰς
ὅλον τὸν κόσμον τὸ

ΛΟΥΛΑΚΙ ΝΤΕΣΤΡΕ

Προσέξατε τὴν ἐτικέταν

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

«ΓΚΡΑΣ»

Ἐνα σικ δῶρον εἶνε ἕνα
μπουκαλάκι ἀρώματος

«AIR DE GRACE»

Λεπτοῦ, μεθυστικοῦ
Γιουκι 75—125—150
Πλευσιώτατη αὐλαγγή
ρωμάτων εἰς γυμνα-
ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48

Βάψατε τὰ μαλλιά
φορέματα με Brasso

ARTI

καὶ δὲ γυναικῶν
καὶ μεδέρν. Πάλλων
ἐμπειρικά καὶ

21 Μαΐου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

649



ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

Η ΡΟΥΣΣΙΚΙΑ ΤΟΡΠΙΛΛΟΦΟΡΑ

(Ναυτικό Διήγημα)

Όταν στο υπόφραγμα του «Άσπ» ήταν ν' ανέβη το κέφι, ο ναύ-
της Τσερεμής άρχισε πάντα μ' αυτό το τραγουδί:

«Ρούσσαινα τορπιλλοφόρα
εἰς τὰ μαλλιά σου πλώρα».

Τότε οι άλλοι φιλικοί σὺνέχισαν ἐν χορῷ:

«Ρῖξε τὰ μαλλιά σου πίσω
νὰ σὲ ἴδω νὰ σ' ἀγαπήσω».

Καὶ αὐτὸς τότε ἐφάνηκε:

«ὦωω! ὦωω!».

Έτσι ὄνθε το τραγουδί στο υπόφραγμα τοῦ «Άσπ», ποὺ ἦταν
διέκλιντο τὸ πλοῖο μὴ ναυτοφυλάκη.

Πόσα χρόνια ζωὴς θὰ ἔκανε ὁ Τσερεμής ἀκόμη μέσα στο πλοῖο
αὐτὸ κίτσο, πόσες φορές θὰ τὸν ξανάφεραν καὶ πότε ἀπὸ τίς φιλι-
κίσεις θὰ ἐτέλεινε τὴν κληρονομία του, κανένας, οὔτε ὁ ἴδιος δὲν ἤ-
ξερε.

Έβρε ἀγαπήσει στὴν ἀρχὴ τῆς κληρονομίας του. Ἕνα ξανθὸ, παρὶ
δοιλικὸ σπὸν Πειραιᾶ, ποὺ ἐπαθῆκεν ὁ καμὸς του. Ὑπάρχει ὁ πα-
ποτὸς καὶ καὶ παρ' ἀρροισμένους ἐραστῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ ποῦ ἀπαιτο θη-
κὸ ἔκειντο. Τοῦ ἔσπασε ὀλόκληρη τὴ ζωὴ, ὅχι ζωὴ καὶ τὰ ἰδανικά.
Καὶ τὸ τραγουδί, μέσα στὴ φυλακὴ τῆς ρούσσικας τορπιλλοφόρας, εἶ-
χε καὶ αὐτὸ τὴν ἱστορία του, ἡ μύλλον ἦταν ὅλη ἡ ἱστορία του.

Έκείνα τὰ χρόνια, στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς ἐναυλοῦσθε διαρκῶς
μὴ ρωσικὴ φυλακὴ, ἕνα ρωσικὸ πολεμικὸ κατὰστημα, μὴ τορπιλλο-
φῆς. Καὶ ἐπειδὴ τὸ πλοῖο ἦταν κατὰλεινο, ὁ Τσερεμής εἶχε βγάλει
καὶ τὴ φίλη του, τὴν παρνούη καὶ ξανθὴ, ρούσσικα τορπιλλοφόρα. Δὲν
ἔκανε δὲ νὰ τὴν τραγουδᾷ, ἀν καὶ ἡ ἱστορία τοῦ ἑωτός του ἔκειντο
ἐτανε ἀπὸ χρόνια παλαιοί καὶ ἡ Μαρριέττα εἶχε ἀλλάξει, ἐπὶς ἀπὸ
τὸν Τσερεμῆ, καὶ καμμιὰ δεκαριά ἄλλους φίλους ἀλληλοδιαδόχως, ἡ
καὶ ἀπὸ δυὸ-τρεις μαζί.

Όταν γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Τσερεμής ἐπῆρε εἶδσι δι' ἡ Μαρριέττα
τοῦ ἔκανε ἀπίστες μὲ ἕνα βαρκάρι τοῦ Πειραιῶς, ἐσκέπηκε τὸν τρύ-
πον αὐτὸ τῆς τιμωρίας:

Κάθε δευτέρη Κυριακὴ, ποὺ ὁ Τσερεμής ἔμενε στὸ πλοῖο, ὁ βαρκά-
ρης ἔτασαν τὴ Μαρριέττα μετ' ἡ βάρκα του καὶ ἔβγαιναν βόλτα ἔξω
ἀπὸ τὸ λιμάνι, ὡς τὴν Λιμνοκοιτάδα. Ὁ Τσερεμής, χωρὶς νὰ πᾶσι ἄ-
δεια, τὸ ἔκασσε τὸ Σάββατο ἀπὸ τὸ πλοῖο, ἦλθε στὸν Πειραιᾶ, ἦπε

μὴδὲν κρατὶ καὶ δταν ἐνῆλθε, εἶπε ἕνα τρι-
πλάνι, κατέβηκε στὸ λιμάνι καὶ ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ
τρίπτες στὰ βρεγμένα τῆς βάρκας τοῦ ἀντιπῆ-
λου του. Μιὰ-μιὰ τριπτά ποὺ ἀνοίγε, τὴν ἐβούλι-
νε μὲ στυπν. Ἀλλὰ ἦταν φανερό ὅτι τὰ στυπνὰ
δὲν ἔφταναν ἕνα-ἕνα δταν θὰ ἄρχιζε ἡ βάρκα νὰ
ἀνεβαίει καὶ νὰ ταξιδεύῃ. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Κυ-
ριακῆς ἦπε μίαν ὅλη βάρκα, δυὸ φίλους του
νοῦτες καὶ ἀνοήττηκαν ἔξω ἀπὸ τὸν προλιμένα.

Σὲ λίγο φάνηκε καὶ ὁ ἐρωτευμένους βαρκάριος
μετ' ἡ παρνούη καὶ ξανθὴ Μαρριέττα.

Φυσσοῦσε λίγος λεβάντης καὶ ἡ βάρκα πῆγαινε

μετ' ὁ πανάκι πῆμα κατὰ τὸ στενὸ ποὺ χωρίζει τὸν Πειραιᾶ ἀπὸ τὴν
Λιμνοκοιτάδα. Ὁ Τσερεμής σήκωσε καὶ αὐτὸς παρὶ καὶ ἔκανε βόλτες
λίγο ποὺ ἔξωκερα, γιὰ νὰ μὴ γνωρίζεται.

Αὐτὸ τὸ βολτατζάρωμα βάσταξε κανένα τέταρτο. Σιγά-σιγά ὅμως
ἐφάνητο ἡ ὅλη βάρκα νὰ κόβῃ δρόμο. Ὑστερα τὴν εἶδαν νὰ μαι-
νάρε τὰ πανὰ καὶ σὲ λίγο ἔκριναν καὶ φανῆς.

— Κατὰ δὲ, ἀδέρφια, κατὰ δὲ,

— Σβέλτα καὶ φροντίστε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσαν καὶ γυναίκες φανῆς καὶ κλάματα.

Ὁ Τσερεμής ἔσπειρε μετ' ἡ δική του βάρκα, ἦτο δὲ καρὸς, γιὰτὶ
ἡ ὅλη βάρκα ἐπῆγαινε νὰ βουτιάξῃ. Τὰ στυπνὰ ἔνα-ἕνα θὰ εἶχαν
τιναχτεῖ ἀπὸ τίς τρίπτες καὶ τὰ νερά, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ἔμειναν λίγα,
ἄρχισαν νὰ μπαίνουν ὀρθωτικά καὶ δλο νὰ ἀνεβαίνουν.

Ἐπῆρε τὴν Μαρριέττα ποὺ εἶχε μισολποθῆκε ἀπὸ τὸν τρύλο ποὺ εἶδε
τὸν φίλο τῆς ἔτσι ἔφτανε μισοπᾶ τῆς, ἔπῃσαν καὶ τὸν βαρκάρι στὴ
βάρκα καὶ ἄρσαν τὴν τριπὰ βάρκα νὰ βουτιάξῃ. Δὲν ὑπῆρχε ἄλ-
λωςτε κανένας τρύπος νὰ σωθῇ. Τὰ νερά σὲ λίγο ἔφθασαν ὡς τὰ
μπουινά.

Ἀπὸ τὸν γιὰ τὸν Τσερεμῆ, ὁ ἀντιπῆλος του καὶ ἄλλο ἦταν παρὶ
ἡτοιμασῆς. Ἐξέχασε κἀκεῖ τὴ Μαρριέττα καὶ ἄρχισε νὰ κλαίει καὶ νὰ
ἀδύεται καὶ τὴ βάρκα του ποὺ ἔτασε. Καὶ ἐπειδὴ ἦτο φανερό πὺς
τίς τρίπτες θὰ τίς εἶχε ἀνοίξει ὁ Τσερεμῆς, δταν βγῆκαν ἔξω, ἔσπειρε
νὰ τὸν καταγγεῖλῃ στὸ Λιμεναρχεῖο καὶ στὴν ἀστυνομία Πειραιῶς.

Ὁ Τσερεμῆς, ὅλωςτε, παλλοπαρῆς, δὲν ἀνῆλθε τὴν ἐνῆλ τὸν
Παροφύλακτο τρεῖς μῆνες στὸν «Άσπ» καὶ δταν ἦλθε ἡ μέρα
τῆς δίνας του στὸ Ναυτοδικεῖο καὶ τοῦ εἶπε ὁ πρόεδρος νὰ ἀπολογηθῇ,
αὐτὸ μόνον εἶπε:

— Μετ' ὁ μπασόν, κύριε πρόεδρε, ἀν εἶπατε σὲς στὴν ἴσκι μου, νο-
μῶς πὺς θὰ ἐπιδόνατε τὴ βάρκα διακαί.

Ἐπῆ δὲ καὶ ἐπαυροῖν ὁ καμὸς, ὁ Τσερεμῆς δυὸ χρόνια φυλάκη,
γιὰτὶ ἐθεωροῖν ἡ ὑπόθεσις του δι' ἀποτέλους διὰ τὴν ἀπίστεια ἀνγ-
μοῦ, ἐνῶ αὐτὸς μόνον ἐκλήρι ἦλθε νὰ κἀν νὰ δοκιμῇ ἡ Μαρριέ-
ττα, δταν θὰ ἔσπειρε πὺς σωτηρίων τῆς...

Κάθε φυλάκη, εἶτε στρατιώτου, εἶτε ναυτοῦ, δὲν θεωρεῖται χρο-
νὸς ὑπερησίας, καὶ ἔτσι ὁ Τσερεμῆς εἶδε τὴν κληρονομία του ξαννὰ,
ἀπὸ δυὸ χρόνια νὰ γῇ τέσσερα.

Σὲ ἔφαγε κείνη ἡ ἀπολογία, φουκαρὰ τοῦ
ἐπῇ στὴ ναυτοφυλάκῃ οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ αὐτὸς
ἰσχυρὰ ἐθεώρησε δι' ἡ ἀπολογία του ἔκειντο ἦτο
ὁ θόλαβός του, ἀν καὶ τὴν ἐπῇ τὸσο ἀ-
κριβὰ...

Ἡ ἀπλησία ὅμως ρούσσικη τορπιλλοφόρα,
ποὺ εἶχε γῇ ἀφορμὴ νὰ βουτιάξῃ γι' αὐτὴν
μὴ βάρκα καὶ νὰ κλεισθῇ ἕνας ἀνδράς, δυὸ
χρόνια στὴ ναυτοφυλάκῃ, ἐξέχασε καὶ τὸν βαρ-
κάρι καὶ τὸν Τσερεμῆ καὶ πορροδῆ στὴν ἀγκυ-
ρὰ καὶ τοῦτο ναυτοποροδῆτο, ποὺ εἶχε πὺς γε-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Λ ΚΑΙ Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Είνε φανταστικό πρόσωπο ο ήρωας των περιφημών αστυνομικών καταβολμάτων; Ποιός ήταν ο αληθινός Σέρλοκ Χόλμς. Ένας διαδεδουλευμένος από το Έδιμβουργο. Άνεκδοτα από την παράξενη ζωή του δόκτορος Ίωσήφ Μπέλ, κτλ. κτλ.



ΑΧΑ ο Σέρλοκ Χόλμς, ο μεγαλοφυής και θρυλικός ντέτεκτιβ, ήταν ένα πραγματικό πρόσωπο; Ο Κόναν Ντόυλ, ο περιφημος Άγγλος συγγραφέας των καταπληκτικών καταβολμάτων του, τον εδμιούργησε άραγε με την φαντασία του ή είχε βρει ένα ζωντανό πρότυπο;

Την απάντησι σ' αυτό το ζήτημα, που βασανίζει διαρκώς τους αναγνώστους αναγνώστες του, μάς τη δίνει ο ίδιος ο συγγραφέας σ' «Απομνημονεύματά» του. Ο Κόναν Ντόυλ, δηλαδή μάς αποκαλύπτει σ' αυτό το τελευταίο βιβλίο του ότι είχε γνωρίσει έναν περίεργο άνθρωπο με μια τόσο καταπληκτική διαίσθησι, ώστε άρρωστος να ρίξει μια ματιά σ' έναν άγνωστο, γιά να καταλάβει άμέσως πόσων χρόνων ήταν, ποιές ήταν οι συνήθειές του, τί δουλειά έκανε και ποιά μουσική τον τυραννούσε.

Αυτός ο μυστηριώδης άνθρωπος λοιπόν ήταν ο δόκτωρ Ίωσήφ Μπέλ, ένας Σκώτος από το Έδιμβουργο.

Όλοι μας ξέρουμε ότι ο Κόναν Ντόυλ, πριν ν' άρρωσθι τη λείωσι στη συγγραφή των αστυνομικών διηγημάτων του, ήταν γιατρός. Την εποχή λοιπόν που σπούδαζε, είχε την τύχη να έχη άμεσά χρόνια ως καθηγητή του αυτών των σατανικών δόκτορα Μπέλ.

«Η παρατηρητικότητα του και ή διαίσθησις του ήταν άρράνταστες—γράφει ο Άγγλος συγγραφέας—γιά τον άνθρωπο που του ενέπνευσε τον Σέρλοκ Χόλμς. Η άναμνησις του δόκτορος Μπέλ είχε χαραγμένη στη μνήμη μου γιά πάντα. Όταν πήρα το δίπλωμά μου κ' άναγκάστηκα να εγκαταλείψω την Εδιμβούρ, γιά να πάω στην Άρριγκ, άποχωρήθησα τον δάσκαλό μου με δάκρυα στα μάτια και με μια άπεριγραπτή λύπη στην καρδιά. Εκείνη την εποχή όμως δεν φανταζόμουν ότι μια ήμερα θα τον έκανα ήρωα μιας σειράς αστυνομικών περιπετειών και καταβολμάτων. Δεν είχα στο νου μου τότε τον Σέρλοκ Χόλμς...»

Κι' όποιο, είχα πάντα μπροστά σ'α μάτια μου τα χαρακτηριστικά του δόκτορος Μπέλ: Το σκληρό και γοναδές πρόσωπό του, τα γκριζά μάτια του με το διατεταγμένο βλέμμα που σ' έκανε ν' άνατριχιάσεις, τη γριστη μύτη του, τους λίγο άπότομους και πάντα μυστηριώδεις τρόπους του, τη σταθερή και κάπως αίσθησι φωνή του...

Πόσες φορές, καθισμένος στην πολυθρόνα του, με την αίσθησι απ'α στο στόμα και με τα χέρια δεμένα από ένα γόνατο—ήταν ή συνηθισμένη του στάσις—δεν μ' έκανε να τον κυπάλω με θαυμασμό, μ'α και με τρόμο, μπροστά σ'α ύπερφυσικά χαρακτηριστικά του και στην καταπληκτική του διαίσθησι... Τον έβλεπε να ρίξει μια ματιά, αδιάφορη τάχα, σ'α χέρια, σ'α νύχια και σ'α ρούχα ενός άτόμου, γιά να άποκαλύψι ήθερα από λίγα δευτερόλεπτα σιωπής, πράγματα που έκαναν αυτό το ίδιο το άτομο να γουρλώνει τα μάτια του από την κατάπληξι... Θέλετε να σας φέρω μερικά παραδείγματα; Να θυμηθώ μερικά άνεκδοτα; Έχω άπειρα... Ό-ρίστε μερικά, στην τύχη, όπως μου έρχονται στη μνήμη.

«Την εποχή που ήμουν βοηθός του Μπέλ, είδα μια ήμερα να μπαίνει στην αίθουσα εξέτασις του νοσοκομείου έναν άρρωστο που δεν πρόφτασε να καθήσι, γιάτί ο δόκτωρ Μπέλ τον πρόλαβε μ'α τ'α τα λόγια:

«Ναι... βλέπω... είσαστε άρρωστος. Γιατί κάνετε κατάχρησι οίσιναφαιματών ποτών; Γιατί δεν φροντίζετε να κόψετε αυτή τη συνήθεια που καταστρέφει την υγεία σας; Ξέρω ότι έχετε μια μυτιλία κίτρινι γαμύτη τ'α στην πίσω τσέπη του παντελονιού σας... Βάλτε την εδώ πάνω σ'α τραπέζι...»

«Ο άρρωστος τρομοκρατημένος άφισε σ'α χέρια του δόκτορος Μπέλ την μυτιλία με το τ'α και μ'α ένα πήδημα άνοιξε την πόρτα

κ' άρχισε να τρέχει σάν να τον κυνηγούσε ο διάβολος...»

«Ένας άλλος άρρωστος παρουσιάσθηκε πότε μπροστά του.

«Εσείς, που έδωλασε ο δάσκαλός μου, είσαστε τσιγκνής...»

«Μά, ε'α τέλους!... Πώς τα μαντεύετε όλα αυτά; Τίμωρα να τον ρωτήσω.

«Ο δόκτωρ Μπέλ χαμογέλασε έλαφρά και σήκωσε αδιάφορα τους ώμους του.

«—Ω, είναι τόσο εύκολο, παιδι μου, τόσο εύκολο!... Ο άνθρωπος αυτός είναι τσιγκνής, όπως είπα... Κυτάξτε το παντελόνι του, που πάνω από το γόνατο, είναι προμμένο, όπως άκριβώς είναι τριμμένο σ' αυτό το μέρος τα παντελόνια των τσιγκνιάρων, που σ'αίνουν το σίδερο άνάμεσα σ'α γόνατά τους.

«Υστερα, βέβαια, από κάθε εξέγηση του δόκτορος Μπέλ, δια τα πράγματα φανόνοποιαν ότι ήταν παραπολι άπ'α...»

Μια άλλη φορά, ο δόκτωρ Μπέλ μάς έκανε ένα όλοκληρο μάθημα σ'α νοσοκομείο:

«Κύριοι... μάς είπε, δείχνοντας έναν άρρωστο, που είχε έρ-θει γιά να εξετασθι. Δεν θα μπορούσα να σας δηλώσω με κατηγορηματικό τρόπο τί δουλειά κάνει αυτός ο άρρωστος... Είναι όποιο κεραμίδας ή μηχανικός που δουλεύει σ'αυτόν τόπον. Κυτάξτε αυτός τους κόλπους που έχει σ'α αυτά τα δυο δάχτυλα του δεξιού του χεριού. Κυτάξτε ακόμα το σκληρό δέρμα του καρπού του... Αλλά τί σημασία τ' άσκάνται κανείς σ'α μ'α ή σ'α την άλλη δουλειά, που δεν έχουν κανένα σχέση μετ'α τους. Προκαλούνται όμως από τον τρόπο με τον όποιο δουλεύει ο τεχνίτης...»

«Έπειτα γύρισε και κύτταξε έναν άλλο έπισκέπτη.

«—Α! να κ' ένας στρατιωτικός! φώναζε γελώντας. Είσαστε στρατιωτικός, δεν είναι έτσι, φίλε μου; (Ο άνθρωπος έ-κείνος φορούσε βέβαια τα σποινά του εκείνη την ήμερα...)

«—Μάλιστα, κύριε γιατρέ! φημίσε σ'α δόκτωρα Μπέλ.

«Το ξέρω... Το ξέρω, φίλε μου... Δεκάνας ή λοχίας; Και μ'α την πίστη μου ύπηρετήσατε σ'ας νήσους Βερμούδες! Έ-λάτε! Μην τρομάξετε δι'α πόσο πολύ μ'α σας εξέγησώ άμέσως πως ξέρω αυτός τις λεπτομέρειες... Μήνουμε έδω μέσο δίχως να βγάλετε το καπέλλο σας... Α-τι είναι μια στρατιωτική συνήθεια... Α-πό το ύψος σας πάλι κατάλαβα ότι εί-σαστε συνηθισμένος να δίνετε διαταγές... Αλλά από την παράληψι που κάνετε να μ'α βγάλετε το καπέλλο σας, κατάλαβα ή δεν είσαστε άξιωματικός, γιάτί ένας άξιωματικός, θα πρόσχε περισσότερο σ'α αυτά τα ζητήματα της καλής συμπερι-φοράς...»

«Και πώς ξέρετε ότι ύπηρετήσα σ'α Βερμούδες; τον ρώτησε κατάπληκτος ο στρατιωτικός.

«Έχετε ένα μικρό σ'ακόμωσ του δερματός σ'α μέτωπό... Αυτό, όπως ξέ-ρω, προκαλείται από ένα ιδιαίτερο πυρε-τό που ύπάρχει μόν σ'α νήσους Βερ-μούδες και που προσέγει αυτή την άρρώ-

στεια του δερματός...»

Περιπό είναι τώρα να προσθέσω ότι όλα αυτά ήταν αλήθεια.

Μια ήμερα, μπήκε σ'α γραφείο του δόκτορος μ'α γυναίκα μ'α ένα μωρό στην άγκαλιά της. Πριν άνοιξει όμως το στόμα της, ο καθη-γητής μου, ο όποιος της είχε ρίξει κιάλας μια λοξή ματιά, έκανε την εξέσι παρατήρησι:

«Είπε το πρώτο σας παιδι, έ;

Έγώ φαντάστηκα τότε ότι ο δόκτωρ Μπέλ το είχε άνακαλύψει από αυτό μυστηριώδες ένδειξι.

«Τίποτ' άπ' όλα αυτά! μου εξέγησε γελώντας. Μά δεν βλέ-πετε λοιπόν το τόσο όμορφο «μετρώ» του παιδιού, που δεν συμβά-ζεται διόλου με την οικονομική κατάσταση αυτής της καλής, α-λά φτωχής γυναίκας; Απ'α αυτό μπορεί να καταλάβη κανείς ότι είναι το πρώτο της παιδι και γ'α αυτό άκριβώς τ' άνωροστούλανε και κά-νει γ'α αυτό ένα έξοδο παραπάνω... Όταν θ' άποκτήσι κ' άλλα



Ο Σέρλοκ Χόλμς

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η μονεμαχία δι'α μέσου των αιώνων. Μονεμαχίες... με ραβδιά. Η κονταρομαχίες. Περί καθαρού άέρος ο λόγος. Ο χορός παραμερφώνει τα πόδια. Τί ύποστηρίζει ένας Άμε-ρικανός γιατρός. Ένα παλιό γιάτρεςόφι, κτλ.

Η ιστορία της μονομαχίας άρχίζει από των αρχαιοτάτων χρό-νων. Άνεκαθεν, φαίνεται, οι άνθρωποι είχαν τη συνήθεια να σκο-τώνουν ο ένας τον άλλο, γιά να λύσουν τις διαφορές τους που δεν ήταν δυνατόν να κανονισθούν διαφωρετικά.

Κατά τους ιστορικούς χρόνους, ή πιο συνηθισμένη μονομαχίες ήταν εκείνες που γινότουσαν μετ'α των δυο γενναϊότερων αντι-προσώπων δυο αντιπάλων στρατευμάτων κ' άπ' τις όποιες έκρινετο καί ή νίκη.

Στην εποχή του Καρολίγγου, ή μονομαχίες ήταν τόσο συνηθι-σμένες, ώστε να καταστήσουν ένα νόμιμο μέσον επίλυσις των δια-φορών, μετ'α των δυο αντιπάλων.

Αργότερα, το 1168, ε'α βασιλείας του Λουδοβίκου του Νέου, βγήκε μια διαταγή, που άπαγόρευε τις μονομαχίες γιά ζητήματα οικονομικής φύσεως, και τις έπέτρεπε μόνο γιά λόγους τι-μής.

Στά κατοπινά χρόνια, εν άντιθέσει πρ'α τον Καρολίγγου που είχε καθορίσει ως μοναδικό όπλο μονομαχίας τα ραβδιά, ο Λουδοβίκος ο Καλοκάγα-θος, επέτρεψε στους ευγενείς να κά-νουν χρήση χαλιούδων όπλων σ'ας μονομαχίες τους και περίωρισε τη χρήση των ραβδιών μονάχα σ'ας ανθρωπύς του λαού, που δεν είχαν κανένα τίτλο ευγενείας.

Οι ευγενείς έμονομαχοούσαν τότε και έρριπτοι με κοντάκια, όταν δε ο ένας άπ' τους δυο έπερτε άπ' το άλο-γό του κατά τη διάσκεψι της μονομα-χίας, έστο και χωρίς να πληρωθι, έ-θεορείτο νικημένος.

Υπόχρη ή άντιλήψις, ότι σ'ας πόλεις ο καθαρότερος άέρας βρίσκεται σ'α ψηλότερα σ'αρώματα της άτμο-σφαιρας. Για τον λόγο αυτόν, οι ού-ρανοξύστες θεωρούνται ως ή υγιεινέ-τερη κατοικία, γιάτί σ' αυτούς οι έ-νοικοι άπολαμβάνουν τον μολυσμένο άέρα των χαμηλών σ'αρώματων. Ο Γάλλος καθηγητής Άλμπερτ Μωζ, κατόν έ-πιστημένον μελετών, άπέδειξε τελεω-ταώς το έναυσιν. Μολυσμένα δηλαδή είναι τα ύψηλότερα σ'αρώματα της ά-τμοσφαιρας και όχι τα κατώτερα.

Τη δηλητηρίασι της άτμοσφαιρας των ήψηλων σ'αρώματων από το άν-θρωπικό δέμ, ο Άλμπερτ την άποδίδει σ'ας καπνός και σ'ας άναθυμιάσεις των έργοστασιών, που σχηματίζουν ένα πόνομα νέφος, το όποιο π'αίνει σε ύψος τετρακοσίων μέτρων.

Ποιά έλπίδοσι έχει σ'α πόδια ο χορός; Ένας Άμερικανός γιατρός έπιστολήσε έσχατως, ότι συναντά κανείς τέλεια πόδια, από αισθητικής άπόψεως, μόνον σ'ας νέες που δεν έχ'αρεσαν ποτέ ή που χορεύουν λίγο. Σ'ας άλλες, δι' άπαρχη πάντα κατωί παρα-μόρφωσις των ποδιών και ύπως σ'ας κλειδώσεις και σ'α δάχτυλα. Αύτα λέει ο γιατρός. Πόιος τον άκούει όμως, όταν άρχισι ή τ'αξ να παήν τους θορυβώδεις ρυθμούς της;

Από ένα περίεργο παλιό βιβλίο με γιάτρεςόφι του έμπειρου γιάτρου Ίωάννη Σταυρίδα, αντιγράφουμε τις παρακάτω συνταγές, χωρίς να μεταβάλλουμε καθόλου την άρελή τους διάλεξι.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΗ ΝΥΣΤΑΖΕΙΝ ΤΙΝΑΣ: Δάσιν δοσφραίνου και ού μη υ-σάσης.

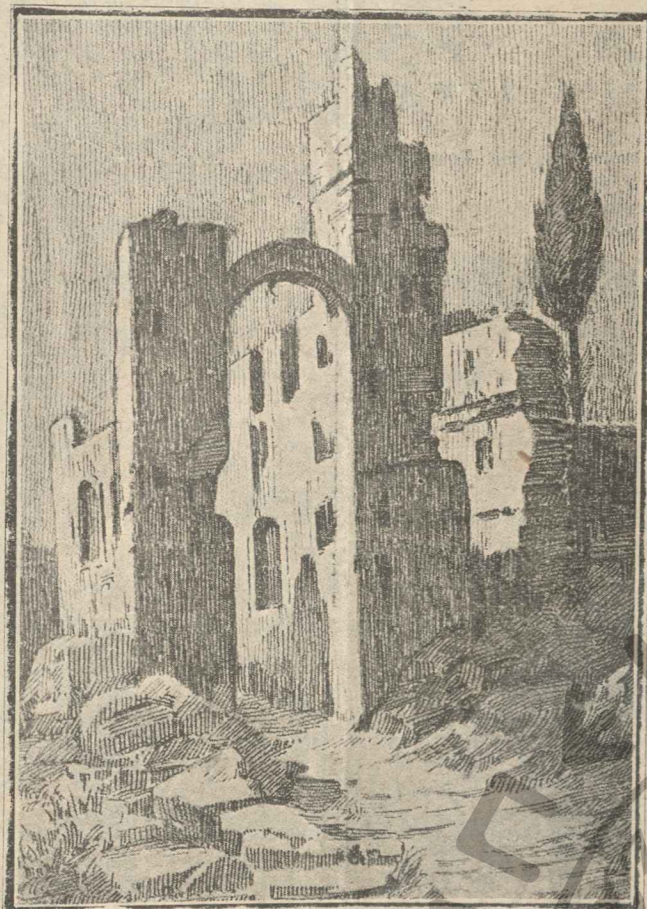
ΠΕΡΙ ΕΧΘΡΟΥ: Έπαρην άκνης φύλλον και γράνον το όνομα του έχ-θρου σου και βές το εις το πόδι σου και φορέι το όπκατό.

ΠΕΡΙ ΠΟΝΟΥ ΚΑΡΔΙΑΣ: Τζιτζιφοκονικα και γλυκορριζίν βράσον και πίνε τον ζωμό ήμερας.

ΕΑΝ ΘΕΛΗΣ ΜΑ ΜΗΔΕΝ ΜΕΘΥΝΗΣ: Άς τρώγης νήσις το γουλί της κράμψις, ή άμύδαλα πικρά πίνε.

ΠΕΡΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΟΤΑΝ ΟΥΡΕΙ ΤΗΝ ΚΟΙΤΗΝ ΑΥΤΟΥ: Χοίρου φούσκον καθσον και τριψον αυτήν και πότισον μετ'α ούρου.

Όσο γιά την άποτελεσματικότητα των συνταγών, δεν έγγινώσκω θα καθόλου, διάβολο!...



Έρείπια παλατιών των βυζαντινών άρχόντων.

(Πίναξ από την Έκθεσι του διατηρητούς καλλι-τέχνου κ. Γιάν. Ζωγράφου σ'α «Παρθένω».)

ΜΕΛΙΔΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΚΑΤΑΒΤΙΧΟ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

Ο γελωτοποιός του βασιλέως Φραγκίσκου Α', Βρυτιέ, είχε ένα καταβτιχο, το όποιο άνομιζε «Ημερολόγιο των Τρελλών» και σ'αυτό έπαιζε κατ'εργασίαν όλους εκείνους που διέτρεπαν κατωί τρελλία. Σ'α βιβλίο αυτό, ο Βρυτιέ κατέγραφε μια μέρα και τον βασιλέα της Ισπανίας Κάρολο τον Ε', ο όποιος είχε περάσει άπ' τη Γαλλία γιά να πάη στη Γαλιθ. Όταν λοιπόν ο Φραγκίσκος Α' τον έρώτησε πάλι κατ'εργασίαν σ'αυτόν κατάλογό του τον βασιλέα της Ισπανίας, ο γε-λωτοποιός άπάντησε:

—Παύτ'α τρελλός. Και είναι τρελλός, γιάτί πέρασε άπ' τη Γαλιθ ένας ήγεμόνος, τον όποιο τόσο έκακομεταχειρίσθηκε. (Οι Ι-σπανοί είχαν νικήσι τότε τους Γάλλους).

—Ναι, αλλά πέρασε κορυφά, του έπε ο βασιλεύς.

—Δεν έχει να κάνει. Ίσως μάλιστα γ'α είναι από τρελλός, έπειδή πέρασε κορυφά.

—Κι' αν περνούσε φανερά κ' αν αντί να τον συλλάβω, δίδαξα

να γίνουν μεγάλες τιμές, τί θα έλεγες τότε;

—Δεν θα έλεγα τίποτε, μόνο θα έσδινα άπ' τον κατάλογό μου

ένα μ'α που καί θα έγραφα το... δικό σας, Μεγαλειότατε!...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΗΡΘΕ!

ΤΟΥ PIERRE VEBER



ΠΟΥΕ περιμένα όλη νύχτα, άπτην και λαχταρισμένη, τον καλό μου. Θάχρζόταν ό άγρατημένος μου άπόψε, θάδύρισκε όλόνοιχτη την άγκαλιά μου, θάπερτε διακασμένος μέσα της, θάαίγαγε με πόθο τά χέρια μου όλόνογα του και θά γευόαστε κι' οι δύο μας την 'Αγάτη με την άντιστοιμονσία του διακασμένου που βλέπει μπρός του νεράκι... Κι' όμως, Αύτός δέν ήρθε!

Από νωρίς άκόμα τον περιμένα, έτοιμη έντελώς. Ντάθηκα, σκολιστρίκα, μακιγιαρίστρίκα, παφ-φομαρίστρίκα. Έδωξα με άδεια τούς ύπηρέτες του σπιτιού, έστειλα την καμαριέρα μου νάδω τον πυροσβέστη της κι' έστησα μονάχη μου καρέφι, περιμένοντας τον άγρατημένο μου — κατομε-σής στο χώλι της εισόδου, πίσω απ' την κλειστή έξώπορτα...

Κι' όμως, Αύτός δέν ήρθε!... Γνώρισα, για πρώτη μου φορά άπόψε, τη μαρτυρική άγωνία της άναμονής: Της άδικης, μάστιγα, άναμονής!... Έμειθα, για πρώτη μου φορά άπόψε, να μετρώ με λουχάρα τις ώρες, τά λεπτά και τά δευτερόλεπτα...

Κι' όμως, Αύτός δέν ήρθε!... Πότε μου δέν θά ξεχάσω την άποψηνη τυραννική νύχτα. Όλομό-ναχη στο σπίτι, θρονιασμένη στο θαυματοποιούμενο χώλι, τον περιμένα με άγωνία. Έόθηκα τ' αϊτή μου κάθε τόσο και στους παραμακρότερους άκόμη θεωρούς του πεζοδρομίου, κι' οι άντιστόνοι παλμοί της καρδιάς μου σημείωναν άνατάσσαστα τά δευτερόλεπτα που περνούσαν...

Κι' όμως, Αύτός δέν ήρθε!... Μά πόσο άλλοι — άγνωστοι κι' άδιάφοροι — έκαναν την έμφάνισή τους!... Στις 10 ή ώρα άκουσα δύο σιγάλα χτυπήματα στην πόρτα. Ρίχνο-μα με χτυκοκάρδι, κι' άνοιγω διακριτικά: 'Ηταν ό αρραβωνιαστικός της μαγειρίτσας μου κι' έρχόταν να την πάρη στο χορό...

Μουρούρισα συγχυσμένη: — Δείπει, παιδί μου... Πάει στο σινεμά με κάποια φίλη της... Άδριο πρωί όμως, θά την ξανάβρω έδώ πέρα...

Με κίταξε πονεμένα — ό φτωγός κι' αυτός — κι' έβγαλε άπογοητευμένος. Νοιώθω την πλάκα του και συμπανώ μαζί του, ξανακλείνω την πόρτα και περιμένο...

Ένα τέταρτο κατόπι, καινούργια διακριτικά χτυπήματα. Ξαναρίχνω στην πόρτα: Κάποιος υπαλληλάκος ξαχαροπλάστειου, που γελάστηκε στη διεύθυνσι...

Σπενάω απ' τόν καιμό μου και ξαναστρίνω το καρτέρι μου. Στις 11 παρά τέταρτο ξανα-χτυπούν και πάλι. Καινούργιες λαχτάρες με δέκνουν, καινούργιες έλπίδες γεμίζουν την ψυχή μου, και ξανανοιγω την πόρτα με χέρι που σιγύρεται: 'Ηταν ό ταπεινός έφημεριδοπώλης μου και μοίδωσε ένα έκτακτο νυκτερινό παρφα-τμια της 'Σουονάλα', σχετικό με τά άμερικανικά χρέη!...

Φεύγει μ' ευγενική υπόκλησι. Πατάω με λύσσα κάτω τό φρεσκοτυ-πωμένο χαρτί, τό ποδοπατώ, χώνω τά νύχια μου στο κρέας της μάλα-μης μου — καθώς σφίγγω με μάτια βουρκαωμένα τις γροθιές μου — και ξαναρχίζω τό βασανιστικό καρτέρι...

Απ' τη στιγμή εκείνη, κανένας δέν ξανάρθε. Τό διάπλωτο και ψυχρό χώλι πιέζει βαρεία την ψυχή μου, τά γόνάτά μου παραδέχονται απ' την καύρα της ροθοστασίας. Κάθομαι, τέλος, στην πολυθρόνα, κι' άνοίγω ένα βιβλίο...

Γνωρίζω, άρηρημένη, τις σελίδες μισοδιαβασμένες. Άλλες πάλι τις ξαναδιαβάζω — δίχως να τό νοιώθω — δυό και τρείς φορές συνέχεια. Και παραπώντας συχνά την άλλόκοτη αϊτή άνάγνωσι, σβήνω τό φως, μισοανοίγω προφυλακτικά την πόρτα, και βυθίζω τά 'ηλασμένα μά-τια μου στη σκοτεινιά του δρόμου, σκιρτώντας από θαμπή έλπίδα κάθε φορά που άκούω βήματα...

Άνεδαίνω κατόπι στο 'δομάτιό μου. Μά νοιώθω τόν έαυτό μου σαν ήλιο στο άνιπόφορο κλουβί του, βηματίζω νευρικά, παραμυθώ με μανία, καρφώνω τη ματιά μου στους άργονήντους δείχτες του ρολογιού μου, και, σβήνοντας τό φως στα τελευταία, άνοίγω τό παράθυρο, άκούω στο περβάζι και σκύβω τό κεφάλι μου στο πεζοδρόμιο με χτυκοκάρδι...

Ψυχή δέν φαίνεται να περνά, κι' όμως περιμένος. Κάπου-κάπου, φτάνουν στ' αυτιά μου κρότοι πακωνιών στis πλάκες, κι' ή ψυχή μου άνασταλνιάζει: Τά βήματα πλησιάζουν, άκούγονται όλοάκαρα, φαίνε-ται κάποιος έκνος σκοτεινός, φτάνει στην πόρτα μου μπροστά, μά... προσπερνά και χάνεται, καθώς στρίβει τη γωνία!...

Λύσσα με πνίει τότε. Ξαναανάβω τό φως, κλείνω τά τζάμια μισο-παγωμένα — απ' την τσυχτερή ύγρασία της νύχτας — κι' αρχίζω τις άπέλειωτες βόλτες μου στο 'δομάτιό μου...

Άρχίζω να παραμυθώ. Σχεδιάζω με τό νού μου πικρές, μά κι' αϊ-στηρές καταστροφές — πού θά του μάλο μάζες έρθει — κι' όσο περνάει ή ώρα δίχως να φαίνεται, τόσο και τά λόγια μου που ξεστομίζω μο-

νολογώντας, γίνονται φαμακερότερα...

Λυόνο απ' τόν καιμό μου. Με καίνε τά κοκαλωμένα απ' την ά-γριότητα μάτια μου. Κι' ή καρδιά μου, σφυροκοπημένη άγρια απ' τούς άπέλειωτους παλμούς της, με δαγκώνει όδυνηρά: Κι' όμως, Αύτός δέν ήρθε!...

Τρείς ή ώρα περά. Τρισήμεση, σε λυγάκι. Τέσσερες, άργότερα. Και τώρα, τεσσερεσήμηση!...

Θάρθε, Θεέ μου, άραγε;... Μπορεί και νάρθε, άκόμα: Μού τρε-βελίζουν τό μυαλό άνατάσσαστα, ή βασανιστικές αυτές φράσεις, που κάθε τόσο ξεστομίζω με άγωνία. Χάνεται σιγά-σιγά απ' τό μυαλό μου ή συνείδησι, πώς βρίσκομαι στο σπίτι μου. Άντιθέτα, άρχισα να νο-μίζω τώρα — παραρώσοι του μυαλού μου, άραγε, ή μήπως εν' αλη-θεια; — πώς βρίσκομαι σ' ένα μικρόστενο και χαμηλό κλουβί, καμω-μένο από σιδερόδεργες αλύνιστες...

Πηγαυόερχομαι ξετρελλωμένη. Δέν βρίσκω καθόλου ήσυχία. Τά τσακισμένα πόδια μου άρνιέμαι να τά ξεκολλάσω καθίζοντας λίγες στιγμές. Μού φαίνεται πώς ή καρδιάς είνε κομμένες από σίδερο φιλοσομένο, και τό κρεβάτι μου θαφρείς πώς είνε σπαμένο με καρ-φίτσες σουβλερές και με θρύψαλλα γυαλινών...

Πέντε ή ώρα περά. Πεντέμηση, τώρα. Κι' όμως, Αύτός δέν φα-νικε!...

Μά ο ύ τ ε κ α ι θ ά φ α ν ή. Σβύνω τό φως, μουδιασμένη απ' τόν πόνο μου. Οι ύπηρέτες μου φτάνουν ένας-ένας απ' την θύοντρία ά-δεια τους. Τά κοραμένα πρόσωπά τους λάμπουν μολαυτά απ' τό ευχάριστο ξενάχτι, και, καθώς καταπαίνονται με τις πρωινές τους ά-σχολίες, άλλάζουν χαμηλόφωνα — με νομίζω κομωμένη — θεί μου! — τις έντυπώσεις των γλεντιών τους...

Κλειδωμένη τώρα στην καμαρά μου, νοιώθω την άγωνία να με πνίγη. Άκόμα λαχταρώ να ρίξω τό βλέμμα μου στο δρόμο — καρτε-ρώντας, ή άμυαλή δυοτησμένη, τόν έρχομό του — μά τά περιέρμα ματάκια και τό φλόναρο στόμα της άντιστοιμής μοχλινής γερονταχής μ' έμποδίζουν να τό κάνω...

Η κούρσις παρλίθει πελά τό φτωχό και κοκο-νυχισμένο κορμί μου. Η ψυχή μου, άποκαμω-νη απ' την όλονύχτια λαχτάρα της, αρχίζει να ναρκώνεται. Τό χτυκοκάρδι της άγωνίας μου σβήνει σιγά-σιγά, τά μολυνμένα — απ' τό βάρος — βλεφάρά μου σφυλίζουν άδελά τους, κι' ή ζάλη κυριεύει τό τρεμυμένο μυαλό μου...

Πάνω πελά να πονώ. Μιά άόριστη, άνέγνω-στη άνάσθησις πλημμυρίζει την ύπαρξή μου. Κά-ποιο κενό άνοίγεται όλόνογα μου. Πάνω πελά να νοιώθω τη φαρμακία, που σφυροκόπει τη στε-γνή μου γλώσσα και τό στεγνό μου λαγύρι...

Κι' ύπνωτισμένη απ' τό σπασόθημα της άνα-παρξίας γδωρ μου, μουδιασμένη, ξαλασμένη, σα-ραβελισμένη απ' την κούρσις κι' απ' την άφύ-πνια, έκαμνηδενισμένη, δίχως να νοιώθω πόνο πελά με συσκώμενους τούς καιμούς μου, και... και δι-χως να περιμένο πελά 'Εξείνουν πού δέν ήρθε, σωριάζομαι ντυμένη στο κρεβάτι μου και παραδίδομαι όλόνοχα στον παυσίλυτο 'Υπνο, στη ληρηνιά, στο μηδέν, στο χάος...

ΑΡΧΑΙΑ ΡΗΤΑ
ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

— Συνήθισε να μη έρεθίζεσαι όταν σε ερωτώντοια.

— Πολλοί φοβούνται τον θάνατο και μεταχειρίζονται κάθε μέσο για ν' αναβάλουν την έλευσί του. Πόσο φοβερότερος όμως είνε ό θάνατος της ψυχής!... Κι' όμως αϊτών κανείς δέν τόν φοβάται.

— Η περιστάσεις άναδεκνόντου τούς ανθρώπους.

— Χωρίς να ιδρώσεις, δέν γίνεσαι όλιμπίοντης.

— Όταν μιλάς μ' έναν άνθρωπο, μίη ξεχνάς ότι τά λόγια σου τ' άκούει και κάποιος άλλος που βρίσκεται από πάνω σου και πού ό αϊ-τόν μάλλον ρέπει να άρσής παρά στο σύζητητή σου.

— Ό καλύτερός λόγος και την πέτρα άκόμα μπορεί να σπρηνήσι.

— Ό κάθε άνθρωπος είνε πολίτης όλου του κόσμου, του όποιου ά-ποτελεί ή μέρος.

— Η ζωή μοιάζει με έκστρατεία που έπιχειρεί ό καθένας όπλισμέ-νος με τόν τρόπο του. Ό έλθρός είνε ό θάνατος, που ένεδρεύει κάτω και καθώς μάς βρίσκει κουρασμένους μάς χτυπάει. προτού ήμεις προ-φθάσουμε να χρησιμοποιήσουμε τά άνίσχυρα όπλα μας.

— Ό Άντισθένης είνε ότι ό ευγενικώτερος άνθρωπος είνε εκείνος που κάνει τό καλό κι' άς άκούει λόγια κακά.

— Αδράκης δέν είνε εκείνος που μαζεύει πολλά, αλλά πού έ-δεύει όλίγα.



ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΠΙΚΝΟΡ

ΤΟΥ PIERRE VALDAGNE



ΟΛΙΣ ήρθε ή σειρά της κυρίας Μπίκνορ να μιλήσει σχετικά με τόν δεύτερο γάμο της, όλοι τεντώσαμε τ' αυτιά μας. Ξέραμε πώς κάποιο τραγικό μυστήριο τόν περιέβαλλε, είχαμε άκού-σει άκρες-μέσες γι' αϊτόν, κι' ή εύκαρία που μάς δινόταν τώρα να μάθουμε την αλήθεια, ή-ταν μοναδική...

Έτσι ή κυρία Μπίκνορ, μά γοητευτική 'Αμε-ρικανίδα ως 38 χρόνων, παχουλή, σβέλτη, με δ-λόχρονα μαλλιά, με μάτια άνιγματικά και με άγγελικής όμορφιάς προσωπία, άρχισε να μάς λέη με τη μσοπαχνιδιάρικη φωνή της:

— Πρώ πέντε χρόνων ζούσα διαρκώς στη Νέα 'Υόρκη, κι' εκεί έχασα κάποιο άξέχαστο πρωί τόν πρώτο μου άντρα, έναν απ' τούς πιο γνωστούς χρηματιστάς της άμερικανικής μεγαλοπώλειας...

— Ό θάνατός του με λήπηρε κατάκαρδα. 'Αν κι' ήταν γηρα-τός — είχε διπλάσια ήλικία απ' τη δική μου — τόν αγαπούσα όσώστο έλικρινά, γιατί είχε χρυσή καρδιά κι' ή άφοσίωσή του σε μένα ήταν παραδειγματική...

— Κράτησα για τη μνήμη του αόστηρό πένθος τριών όλοκληρών χρόνων κι' έπειτα άποφάσισα να φύγω απ' την 'Αμερική και νάρθω στο Παρίσι. Έδώ βρίσκονταν ή άδελφή μου παντρεμένη με τόν κ. τσ Βερνέλ, κι' είχε ανάγκη της συντροφιάς μου, έπειδή ό σύζυγός της, έρδρος άξιοματικός, βρισκόταν τότε στο μέτωπο...

— Έπιδίδαστρα λοιπόν στόν 'Αόδοκα του Νόρτσεστερ, και... Άμέσως φωνές τρόμου άκούστηκαν απ' τη συντροφιά μας:

— Πώς;... Στόν 'Αόδοκα του Νόρτσεστερ;... Στο ύπερκαθέ-να που ναύαρχος;...

Η κυρία Μπίκνορ, άνατριχίζοντας έλαφρά, έάστισε ν' άπάντησι:

— Άκριδώς, φίλοι μου... Ήμουν μέσα, τη στιγμή της τραγικής καταστροφής. Άλλά άς πά-ρουμε τά πράγματα με τη σειρά τους: Έπιδίδά-στρα λοιπόν στόν 'Αόδοκα του Νόρτσεστερ, έ-ρχομαι για συντροφιά μου δυό νεαρούς οικογενεια-νούς φίλους, οι όποιοι με αγαπούσαν κυρά, ήσαν διαρκώς λεπτοί και τρυφεροί έλέ-ντι μου και οι όποιοι, για να μη γρηστούν από μένα, δημιουργήσαν ένα σωρό φανταστικές προσάσεις για έπειγόντες ύποθέσεις των στην Ελζάβη, κι' έτσι με άκολούθησαν κι' οι δυό στο μακρινό ταξίδι μου...

— Μη φαντασθήτε όμως, άγα-πητοί μου, πώς ή παρουσία πλάι μου των δύο έκείνων ύπονηρών μου ή-ταν ένοχλητική. Τούς τό είχα δηλώ-σει καθαρά ότι δέν σκεπτόμουν ά-κίνη να δειξω σε κανένα τους τη φυσική ποσιμότη μου, καθώς έπλ-ης κι' ότι μπορούσα κάλλιστα να άνατήσω έναν τρίτο, άφροντας έ-κείνους στα χέρια του λουτρού...

— Γι' αϊτό, ήσαν πάντα πολύ ευγενικοί άπέναντί μου κι' άναμετα-βί τους φρονόντουσαν με λεπτή συμπεριφορά ανθρώπων του κόσμου...

— Τρείς μέρες έπειτα απ' την άναχώρησή μας για την Ελζάβη, ως βρήκε καταμεσής στον όκεανό ή φοιχή συμφορά: Τό ύπερκαθέ-να που χτύπησε σε κάποιο παγόδουνο, άνοιξε ή καρίνα του στα δύο κι' άρχισε να βυθίζεται σιγά-σιγά, σέρνοντας όλους μας στόν ύγρο και μάλο τάφο μας...

— Περιγράφω δέν θά σάς κάνω. Ξέρετε τά πάντα απ' τις έφη-μερίδες, ή όποιες έγραφαν τότε πάμπολλα για τη φοιχή έκείνη κα-ταστροφή. Αϊτό που θά πώ μόνη, είνε τό έξής: 'Ότι την ώρα της καταστροφής μόλις είχε χαράξει, ότι ή μέρα ήταν θλιβερή και κατα-παρμένη, ότι βούιξε ό άέρας από κραυγές τρόμου, ότι κυριάρχησε πρτα-πρωτά μια σύγχυσι άερίορατη έπάνω στο κατάστρωμα, κι' ότι άπλήρωσε κατόπι ή πιο πένθυμη σιγαλιά κι' έγκαρτέρησι: 'Όλος ό κόσμος, νοιώθοντας πώς τόν περιέμενε άναπόφεικτα ό θάνατος, σταί-ρωσε τά χέρια του, κλείδωσε τό στόμα του και περιέμενε σάν μουδια-σμένος να τόν σκεπάσει ή θάλασσα!...

— Την ώρα λοιπόν που βρίσκόντου κι' έγώ στο κατάστρωμα, μουδιασμένη απ' την άγωνία μου και τυλιγμένη — καθώς πέτα-χταν απ' τόν ύπνο — μ' ένα λεπτό κιμονό, άντιχρύσα ξαρκικά τούς τόν μου φίλους, κίτρινους και πράχους ντυμένους, νάρχωνται πρός τό κρέας μου τρεχάτοι...

— Δίχως να βγάλουν λέξη, μ' έβαλαν στη μέση, και, σκηντών-τας τό στομωμένο πλήθος με τούς άγκυλές των, μ' έσπρώξαν πρός την κλίση. Έκει, μία άνδρατομάξα έξελλη από γυναικες: μισόγυ-μνη, παιδάκια που σφύραζαν κι' άνδρες, προσπαθούσαν να σπάζουν την τά των ναυτών και να πηδήσουν όλοι μαζί στην τελευταία βαρ-α που άπόμεινε, και στην όποια τούς κατέβαζε, έναν-έναν, από μία σκά-φια σκάλα, ό δεύτερος πλοίαρχος του πλοίου.



... Έξαρνα, βλέποντας πώς ή βαρκούλα παραφορτώθηκε και κιν-δύνεσε να βουλιάξει, φώναξε δυνατά: 'Ελδονάχα δυό χωράει άκόμη!... Κατάχλωμος τότε ό ένας απ' τούς δυό μου φίλους — ό Φόρξς — έσκυψε κοντά μου και πρόφερε στεγνά και ψύχραμα: 'Εδιδέξτε, κυρία μου... Είμαστε οι πιο κοντινοί στη σκάλα, αλλά είμαστε τρείς όλοι-όλοι, ενώ πρέπει να σωθούν μονάχα δύο... Διαιλέξτε... Έμένα ή τόν άλλον;...

... Τά σαγόνια μου τρεμούλιαζαν και τό αίμα μου έπηξε στις φλέ-δες του. 'Ο άξιοματικός του πλοίου φώναζε διαρκώς: 'Εδώ... μο-νάχα, δυό άκόμη... και γρήγορα!... Με κυττούσε δέν στα μάτια την ώρα εκείνη, θυμωμένος λίγο για τόν διαταγμό μου...

— 'Επρεπε ν' άποφασίσω άμέσως!... Τό κεφάλι μου βούιξε. 'Ο-λόνογά μας καμιά έκασοτή ξετρελλωμένη έπιδάτες, προσπαθούσαν να μάς έκτοπίσουν και να ριχτούν στην άνάλαφρη έκείνη βαρκούλα της σωτηρίας, ενώ οι δυό φίλοι μου ίδρωναν απ' την ύπεράνθρωπη προσπάθειά τους να τούς συγκρατήσουν, και περιέμεναν με λαχτάρα απ' τό στόμα μου τη θανατική, για τόν ένα τους, άπόφασι μου!...

... Θεέ μου!... Θεέ μου!... 'Ο άξιοματικός του πλοίου τώρα χούφτωσε τό μπράτσο μου και μ' έσπρωχνε άγαναχτισμένος πρός τη σκάλα... Τά δυό νεκρικά, απ' τη χλωμάδα τους, πρόσωπα τόν φίλον μου έσπρωξαν με άγωνία στο δικό μου, κι' ή άπόκοσμος ματιές τους φα-νέροναν τόν πόθο τους να με σώσουν και τη λατρεία τους για μένα...

... Έπρεπε να πώ έκείνη τη στιγμή ένα όνομα, να πάω μαζί μου — στη ζωή και στην ευτυχία — τόν ένα τους, έγκαταλείποντας τόν άλλο στόν πιο άπαισιό θάνατο και στο φαρμάκι της άθανασοκτηής άγάτης!...

... Σ' ένα δευτερόλεπτο μέσα, διόκληρος κόσμος σκένεων και κρί-σεαν πέρασε με γρηγοράδα άστραπής στο έκνευρισμένο μυαλό μου: Είδα τόν Φόρξς κοντόν, μισοκακόμοιρο, στενόστηθο και κίτριναρόν, να με κυττά με μάτια λυπητερά και να ηρ-τάη σαν διακονιάς ταπεινός την προτίμησή μου — δυι βέβαια από φόβο για τη ζωή του, αλλά γιατί ό άλλος θά πνιγόταν και θάμεινε αϊτός παντοτεινά κοντά μου...

... Κι' είδα έπίσης τόν άλλον — τόν Μπίκνορ — ό-πέροχον, όμορφο μπρός στόν κίνδυνο, με τό αόιστρό του πρόσωπο βαθεία χαραγμένο απ' τις εντιδες της θε-λίσσεως, και με τά λεπτά του χείλη μισοανοιγμένα από περιφρονητικό χα-μόγελο, να με κυττά με λατρεία, και και σαρκαστικά συγχρόνως για τόν διαταγμό μου, ενώ τά βαθεία του μά-τια μύδωσαν έπιστακτικά και με πρό-σταζαν να τόν προτιμήσω...

... Δέν έξρω τί μούρθε τότε. Μι-σώκλεισα τά μάτια μου, έσκυψά τό κεφάλι και φώναξα σπαρτακτικά: 'Ε-λα κοντά μου, Μπίκνορ... Καλή άν-ταμωσι, Φόρξς!...'

... Πηδήσαμε στη βάρα, σφίχτη-κα με λαχτάρα στο άλερό ταν, σκά-λιστα τά μάτια μου να μη βλέπω και βουλιάξω σ' αυτιά μου να μην άκούω. Μά πού 'ώ! αϊτή, είδα τό τεράστιο και πληγωμένο πλοίο να βουλιάζει στα βάθη του ταχυμένου όκεανού, σέρνοντας μαζί του στο θάνατο έκασοντάδες άεργων ύπόκρυντες — και μαζί τους τόν Φόρξς — κι' άκουσα τις θλιβερές κραυγές της υπερά-της άγωνίας των...

... Έβη μήνες κατόπι παντρεύτηκα στο Παρίσι τόν Μπίκνορ, και κάθε χρόνο κάνουμε από ένα ταξίδάκι στην πένθυνη έκείνη θέα, σβήνοντας ένα στεφάνι λουλουδιών στον ύγρο τάφο του Φόρξς και τών άλλων, έτσι για θύμισι εύλαδική της ιερής για μένα θυσίας του...

Έλαψε πελά να μιλή ή κυρία Μπίκνορ, και στο καθύρα άίσταπό της σχηματίστηκε μία αντίδα βαθείας συλλογής, ενώ συγχρόνως σπν-νεφο θλίψεως σάσε τά φτενιά της μάτια, 'Εκει δέ πού την κυ-τούσαμε βουβό απ' τη συγκίνησή μας, τίναξε τό χρυσόμαλλο κεφάλι της — σάν να ήθελε να διαξή σκέψης πένθυιες — και μουμύρωσε άργα:

— Είχα διαλέξει, βλέπετε, κι' ή έκλογή μου αϊτή στοίχισε τόν θά-νατο στον ένα και χάρισε την ευτυχία και τη ζωή στον άλλον... Στην ψυχή ήσαν κι' οι δύο τους όμοιοι: Άνέτεροι άνθρωποι, θαρραλείς, γενναίοντες, με άγαπούσαν με την ίδια πύεροχη άγάτη — άγάτη που τούς έσπρωξε σ' έκείνη την ύψηλή σιτοθυρία τους... Μά διάλεξα τόν άμωρότερο και δυνατότερο... Γιατί;... Από πού σκοτεινό έν-σικτο ασχρημένη!... Κι' από πού μυστηριώδη ύποκίνησι;... Δέν έξρω...

... Όπως συμπαθούσα τόν Μπίκνορ, συμπαθούσα και τόν Φόρξς. Άλλά φαίνεται πώς στη στιγμή του υπεράνθρωπου κινήτου, τό γονα-κίο ένστικτό μου προφύρισε όπότμοια και βίαση τη λογική και ν' έ-σπρωξε στην άγκαλιά του όραίου και του δυνατού, άναγκάζοντάς με να ποδοπατήσω άσπλαχνα τόν άσχημο και τόν αδύνατο!...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΕΓΓΛΕΙΟΤΑΤΕ, απάντησε η Άρτεμις, τρομαγμένη από τον τόνο των τελευταίων λόγων του βασιλέως, ή μόνη συμβουλή που μπορώ να σας δώσω, είναι να ακολουθήσετε τη φωνή της συνειδήσεώς σας. Πρέπει, μου φαίνεται, να συνεχίσετε την τακτική που ακολουθήσατε ως τώρα. Γιατί νομίζω ότι, αν ο υποκόμης ντ' Ερβός σκεπτόταν κάποιο έγκλημα εναντίον σας, δεν θα περίμενε καλύτερες ευκαιρίες απ' αυτές που του παρουσιάστηκαν δυο φορές τώρα. Την μία φορά στην Εξοχή γκαλερί του Λούβρου και την άλλη στο δάσος του Φοντανεμπλό, στην άκρη ενός γκαρεμού.

—Φτάνει, Άρτεμις! είπε ο Έρβος Β'. Δεν σου ζητώ τίποτε άλλο. Έσθυσες από την ψυχρή μου μία μεγάλη φροντίδα. Σ' εθάρσισε πολύ γι' αυτό, αγαπημένο μου παιδί. Ας μη μιλήσουμε πια γι' αυτό το ζήτημα. Τώρα, μπορώ να απασχοληθώ μ' άλλη μου την ελευθερία στις εορτές των προσηγορικών αδελφών σου. Θέλω να ελθω λοιπόν. Θα τίς παρακολουθήσεις κι' εσύ, δεν είν' έτσι. Άρτεμις: —Η Μεγαλειότης σας ως με συγχωρέσει, απάντησε η Άρτεμις, μα ακριβώς ήθελα να σας ζητήσω την άδεια να μην παρουσιασθώ σ' αυτές τις εορτές. Θα προτιμούσα, αν θέλετε, να σας το δηλώσω, να παραμείνω στη μοναξιά μου.

—Πώς, έκανε ο βασιλέας. Γιατί δεν θέλεις να παρακολουθήσεις τις μεγαλοπρεπείς αυτές εορτές;

—Μεγαλειότητα, απάντησε η Άρτεμις με τόνο σοβαρό, θέλω να προσενηθώ. Έπειτα από μερικές στιγμές ο βασιλέας έφραγε απ' τα διαμερίσματα της Άρτεμιδος ντε Κάστορ με την ψυχρή του ανακοινωμένη πολύ απ' τις αγωνίες της. Μα αυτές τις αγωνίες τις άφινε όλες στην καρδιά της φτωχής Άρτεμιδος.

IX

ΟΙΩΝΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Από την ημέρα εκείνη, ο βασιλέας απέσυρε όλη την ενεργητικότητά του στην προστασία των λαϊκών εορτών που θα έδινε να τους γίνουν της κόρης του προσηγορικής Έλισάβετ με τον βασιλέα της Γαλλίας Φίλιππο Β' και της αδελφής του Μαργαρίτας με τον δούκα της Σαβοΐας Φιλίππο Έρμανουήλ.

Το συμβέβαιο του γάμου του Φιλίππου Γαλλίας με τη Μαργαρίτα της Γαλλίας, θα υπογραφόταν στις 28 Ιουνίου. Ο βασιλέας λοιπόν ανήγγειλε, ότι την ημέρα αυτή και τις δυο επόμενες θα γινόταν στο Τοννέλι διάφορα ιπποτικά αγωνίσματα. Με την πρόφαση μάλιστα ότι ήθελε να τιμήσει περισσότερο τους δυο μελών της οικογένειάς του, στην πραγματικότητα με τον σκοπό να βελτιώσει το πάθος του για τους αγώνες, ο βασιλέας δεσφίριζε ότι θα λάβαινε μέρος κι' ο ίδιος σ' αυτούς.

Μα το πρωί της 28 Ιουνίου, η βασίλισσα Αικατερίνη των Μεδίκων, ή οποία έκανε τον καιρό δεν έβγαζε σχεδόν καθόλου από τα διαμερίσματά της, ζήτησε μιάν άδελφή απ' τον βασιλέα, την οποία ο Έρβος δέχτηκε άμέσως.

Η Αικατερίνη υπήρξε καταταραγμένη στο βασιλικό γοαρείο.

—Ω! Μεγαλειότητα, του είπε μόλις τον είδα σας έξοραζω στο όνομα του Χριστού, κι' βγήκε καθόλου από το υπνόν απ' το παλάτι!

—Και γιατί, Μεγαλειότητα; ρώτησε ο Έρβος, ξερατισμένος απ' αυτά τα άπροσδόκητα λόγια.

—Μεγαλειότητα, θα σας σιμώ κάποιο μεγάλο δυστύχημα αυτές τις ημέρες! απάντησε η βασίλισσα.

—Και πώς σας το είπε αυτό; ρώτησε ο βασιλέας.

—Το άστρο σας, Μεγαλειότητα! Το είδαμε την περασμένη νύχτα ενώ κι' ο Ήλιος άστράλλετο και διασφαιρούσε σ' αυτό τα πιο άπειρα σιμάδια κινδύνου, κινδύνου θανάτου.

Πρέπει να σημειώσουμε εδώ, ότι η Αικατερίνη των Μεδίκων είχε αρχίσει να καταγίνεται από εκείνη την εποχή με τη μαγεία και την αστρολογία, ή όποιες, αν πιστεύουμε τους χρονικογράφους της εποχής, σπινώις την γέλασαν σε όλα της άκακίαι.

Μα ο Έρβος Β' δεν ήταν καθόλου εύπιστος στα ζήτηματα αυτά και απάντησε φιλώντας στη σφύγγά του.

—Αν, κυρία, το άστρο μου άναγγέλλει κάποιο κίνδυνο, ο κίν-

δυνος αυτός με άπειλει έξ' ίσου κι' εδώ μέσα, όσο και στο ύπαιθρο.

—Όχι, Μεγαλειότητα, απάντησε η Αικατερίνη, ο κίνδυνος αυτός θα σας χτυπήσει έφόσον θα βουκόναστε έξω.

—Άλλωθιαι; Μήπως πρόκειται να με πάρει ο άνεμος;

—Μην άστεινεστε, Μεγαλειότητα. Δεν πρέπει να εγκαταλείψετε το Λούβρο αυτές τις ημέρες. Τα άστρα μας λένε τα περασμένα. Σας έξοραζω. Μη βγείτε καθόλου έξω.

—Σε κάθε άλλη περίπτωση, απάντησε ο βασιλέας, θα ήμουν επιτιμημένος, κυρία, να σας φανώ εχθρόστος, μένοντας μαζί σας στο παλάτι. Μα έχω άναγγείλει κιόλας, ότι θα τιμήσω με την παρουσία μου τις εορτές των γάμων των θυγατέρων μας. Πρέπει λοιπόν να παρευρεθώ σ' αυτές.

—Τούλάχιστον, Μεγαλειότητα, μη λάβετε μέρος στους αγώνες, είπε η Αικατερίνη.

—Και πάλι, κυρία, ο λόγος που έχω δώσει, με άναγγίζει με λεπτή μου να μην κάνω αυτό που μου ζητάτε. Μα πώς κίνδυνος μπορεί να με άπειλήσει στους αγώνες; Σας είπα εντόνως για το μεγάλο αυτό ένδιαιφρον σας. Ωστόσο, έπαυσατέ μου να σας πω, ότι οι φόβοι σας είνε έντελεις χιμαίρες.

—Μεγαλειότητα, απάντησε η Αικατερίνη, σάδοντας το κεφάλι της, είμαι συνθημαμένη να υποκύπτω στις θέλησές σας. Κάνω λοιπόν και σήμερα το ίδιο, αλλά με τον τρόπο και την άγνωση μέσα στην καρδιά μου.

—Θα ρήθτε βέβαια κι' εσείς στους αγώνες; είπε ο βασιλέας φιλώντας το χέρι της σύζυγού του. Θα ρήθτε να μ' έπευρημάτε νικητή και να βεβαιώσετε και μόνη σας πόσο άδικολόγηται είνε οι φόβοι σας.

—Θα σας ύπακούσω ως το τέλος, Μεγαλειότητα, είπε η Αικατερίνη και άποσύθηκε.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων παρακολούθησε πρόμαχια μαζί με όλη την Αίλη, εκτός από την Άρτεμιδα ντε Κάστορ, τους αγώνες της πρώτης ημέρας, κατά τους όποιους ο βασιλέας πάλαψε στο κονταροχτύπημα με πολλούς αλλοεθνούς και τους ένικσε.

—Ε λοιπόν, κυρία; της είπε το ίδιο βαδόν γελώντας ο βασιλέας. Είδατε πού τα άστρα είχαν άδικο;

—Η Αικατερίνη κοίτησε φιλικά το κεφάλι της και του απάντησε:

—Άλλοίμονο! Έχουμε δυο μέρες άγωνα ακόμα...

Μα και την άλλη μέρα έγιναν τα ίδια: Ο Έρβος Β' νίκησε σ' όλα τα κονταροχτυπήματα που έλαβε μέρος χωρίς να πάθει τίποτε.

—Βλέπετε, κυρία, ότι τα άστρα γελώιται και σήμερα, είπε στην Αικατερίνη όταν γύρισαν το βράδυ στο Λούβρο.

—Ω! Μεγαλειότητα! απάντησε η βασίλισσα. Έκείνη που με κάνει να τρέμω περισσότερο, είνε η τρίτη ημέρα.

Η τελευταία αυτή ημέρα των αγώνων, ή 30 Ιουνίου, μία Παρασκευή, θα ήταν ή πιο λαμπρή και πιο όμορφη απ' τις δυο προηγούμενες.

Οι τέσσερες αγωνιστές της ημέρας εκείνης, ήταν ο βασιλέας, ο δούξ του Γαζ, ο Άλφόνσος της Έσπης δούξ της Φερράρας, και ο Άάκωβος της Σαβοΐας, δούξ του Νεμού. Κι' οι τέσσερες όμως έκαναν οργανωμένα διαμνηματα, κι' ή νίκη μοιράστηκε σ' όλους.

Ο Έρβος Β' ήταν βλος όμορφη και ένδοξα. Οι αγώνες αυτοί τον ένδοξα. Έξωρα να όμως, ή σάλαγγες χτύπησαν, άδοντας το σύνθημα της άπογοήσεως, γιατί κόντευε πια να βραδίσει.

Άμέσως ή βασίλισσα Αικατερίνη των Μεδίκων σπρόκωσε, άναπνέοντας μ' άνακούφιση.

Είχε περάσει κι' η τελευταία ημέρα των αγώνων, χωρίς να συμβεί κανένα δυστύχημα στο σύμπαν της.

—Πώς; έκανε ο βασιλέας. Τελειώσαμε; Όχι, κυρία μου, όχι! Άκόμα λίγο.

Τότε ο αλλόεθνος κ. ντε Βιεγβίλ παρατήρησε στον βασιλέα, ότι κι' οι τέσσερες αγωνιστές είχαν σημαώσει τον ίδιο αριθμό επιτυχιών, ότι δεν ύπρχε κανείς νικητής κι' ότι ή ημέρα είχε πια τελειώσει.

—Όχι! έκανε ο βασιλέας με άνημπονησία. Έγώ που κατέγραφα πρώτος στο στίβο, πρέπει να φώναγ τελευταίος απ' αυτόν.

—Μά, Μεγαλειότητα, είπε ο κ. Βιεγβίλ, δεν ύπρχει πια κανείς για να σας άντικρούση ως άντιπαλός σας. Όλοι κούρδισαν πια.

—Νά, είπε ο βασιλέας. Αιτός έκει πέρα, που έχει διαφύγει την



ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΙΣΕΜΟΣ

(ΤΟΥ ΕΡΡ. ΧΑΐ'ΝΕ)

Γερμένος στο κότάρτι εκεί,

μερτά το κάθε κύμα...

Είπα σου, πατρίδα μου γλυ-

κή... (ΚΕΙΝΗ)...

Και φεύγω... Κρίμα!

Από το σπίτι της περνώ...

Το παραθύρι, να το!

Κιτάζω απάνω και πονώ...

Κανείς δεν βλέπει κάτω!

Αγ, δάκρυ, κάμα να σταθής

όπου να βλέπω πόνο...

Κι' εσύ, καρδιά, μη ραγι-

σες! (σείει)

Απ' τον πολύ τον πόνο.

από τον κρόνον του διαρκώς κατεβασμένη, δεν έλαβε άώμα με-
ρος στους αγώνες. Πούξ είνε, Βιεγβίλ!

—Μεγαλειότητα, δεν έξω. Δεν τον πρόσεξα.

—Ε, κύριε, είπε τότε ο Έρβος Β' προχωρώντας προς τον ά-
γνωστο, θα σας ήταν εύχάριστο ν' αγωνιστήτε μαζί μου σ' ένα τε-
λευταίο κονταροχτύπημα;

Ο άγνωστος έμεινε λίγο χωρίς ν' απαντήσει κι' έπειτα είπε με
νύχι έπίσημη και βαθεία:

—Η Μεγαλειότης σας άς μου επιτρέψει ν' άρνηθώ αυτή την
πρόταση!

Ο ήχος αυτής της φωνής έκανε να προστεθή μία άλλωστη τα-
ραχή στην άνημπονησία που είχε κυριεύσει καθόλα τον βασιλέα.

—Νά σας επιτρέπω ν' άρνηθώ! έκανε με μία νευρική
απόρη. Όχι, κύριε! Δεν το επιτρέπω αυτό!

Τότε ο άγνωστος, χωρίς να πη λέξη, άναστήκωσε άργά
τη μέση της περικεφαλαίας του.

Και για τρίτη φορά, μέσα σε δεκαπέντε ημέρες, ο βα-
σιλέας είδε το χλωμό και μεταλλαχικό πρόσωπο του κό-
μητος Γαβριήλ ντε Μονγκμερύ.

V

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΚΟΝΤΑΡΟΧΤΥΠΗΜΑ

Ο βασιλέας, βλέποντας το πρόσωπο αυτό, έννοιωσε ένα
προς έκπληξης, και ίσως τρόμου, να περνά σ' όλο του
το κορμί.

Μα δεν θέλησε να όμολογήσει στον έαυτό του και πολύ
πρόσφατο στους άλλους, τον φόβο του αυτό. Η ψυχή
του άντέδρασε έντονα τον ένστικτο του και άκριβώς έ-
κπληκτίστηκε για ένα λεπτό, δείχνοντας κατάσταν τολμη-
ρής και άτρόμος.

Ο Γαβριήλ είπε για δεύτερη φορά με την άργη κι' έ-
πισημη φωνή του:

—Έξοραζω τη Μεγαλειότητά σας, να μην έπαμειν
τη θέλησή της!

—Κι' όμως έπαμειν, κύριε ντε Μονγκμερύ, απάντησε
ο βασιλέας.

Ο Έρβος, με τα μάτια θαμνομένα από τόσες αντί-
θετες σιγήσεις, νόμισε πως τα λόγια αυτά και ο τόνος
της φωνής του Γαβριήλ άποτελούσαν μία πρόκληση εναν-
τίον του. Τρομαγμένος απ' την έπιστροφή της άλλωστης
αυτής ταραχής που η Άρτεμις ντε Κάστορ του είχε για μία
την διαλύσει, άνορθωνόταν τώρα ενεργητικά εναντίον
της άδυναμίας του και ήθελε να τελειώσει μια για πάντα
αυτές τις άνανδρες άδυναμίες του που τις έκιανε άνα-
στής του έαυτού του.

Απάντησε λοιπόν στον Γαβριήλ με μία σταθερότητα
άλλωστη:

—Ετοιμαστήτε, κύριε, ν' αγωνιστήτε μαζί μου.

Ο Γαβριήλ, ναυάδοντας κι' αυτός την ψυχρή του άνα-
τηρημένη όσο κι' ο βασιλέας, ύπακλιθηκε χωρίς ν' άπαν-
τησει.

Εκείνη τη στιγμή, ο κ. ντε Μπουαζύ, ο μέγας σταν-
ατής, πλησίασε και είπε στον βασιλέα, ότι ή βασίλισσα
του έπέταλε να έξοραζον έμ μέρους της την Μεγαλειότητά
του να μην αγωνισθώ πια για την άγάπη της.

Απαντήθηκε στη βασίλισσα, είπε ο Έρβος, ότι ά-
πόφω για την άγάπη της θα λάβω μέρος σ' αυτό το τε-
λευταίο άγώνισμα.

Και γυρνώντας προς τον κ. ντε Βιεγβίλ, έπρόσθεσε:

—Εμμέρος, κύριε ντε Βιεγβίλ, τί κάθεσθε; Όπλίστε με
αυτός.

Μέσα στην παραέλλη του, ζήτησε από τον κ. ντε
Βιεγβίλ μία ύπηρεσία που άνηκε στον κύκλο των καθη-
κων του μεγάλου στανάλαρχου κ. ντε Μπουαζύ. Ο κ.
ντε Βιεγβίλ, ξερατισμένος, του έκανε με σεβασμό μία
παρατήρηση.

—Έχετε άδικο! είπε ο βασιλέας, χιτώντας το μέτωπό
του. Μα πού έχω λοιπόν το μυαλό μου;

Μα την ίδια στιγμή σιμώιται το ψυχρό και άκίνητο
πρόσωπο του Γαβριήλ και ξανάει μ' άνημπονησία:

—Μά να! Είχα άδικο! Ο κ. ντε Μπουαζύ πάει στη
βασίλισσα για να της άνακοινώσει την άπάντησή μου. Η-
ντι έξωρα ν' άναγώ ή τι έλεγα.... Όπλίστε με, κύριε ντε
Βιεγβίλ!

Από είν' έτσι, Μεγαλειότητα, απάντησε ο κ. ντε
Βιεγβίλ, κι' άφού ή Μεγαλειότης σας έπαμειν άπόλυτως
στην ένα τελευταίο κονταροχτύπημα, έχω να σας ελπίω,
ότι πρέπει ν' αγωνισθώ μαζί της και άπαιτώ το δι-
καιοσύνη μου. Ο κ. ντε Μονγκμερύ δεν ήλθε απ' την άρχή
των αγώνων στο στίβο και παρουσιάστηκε σ' αυτόν όταν
πρώτος είχαν πια τελειώσει.

—Έχετε άδικο, κύριε, είπε λοιπόν ο Γαβριήλ, άποσύ-
νη για να σας παραχωρώσω τη θέσι μου.

Μα σ' αυτή τη σπουδή του Γαβριήλ ν' άποφύγη ν' ά-
παντήσει μαζί του, ο βασιλέας έπέμενε να βλέπει την πρό-

σώπη ενός έχθρου, ο όποιος νόμισε ότι τον τρώαζε.

—Όχι! Όχι! απάντησε στον κ. ντε Βιεγβίλ, χιτώντας με δύ-
ναμι το πόδι του. Θέλω αυτή τη φορά ν' άγωνιστώ με τον κ. ντε
Μονγκμερύ και με κανέναν άλλο. Φτάνουν πια τα λόγια, όπλίστε με!

Κι' άφού έλλαξε ένα βλέμμα περήμανο με τον κόμητα, χωρίς να
προσθέσει τίποτε άλλο, έπρότεινε το μέτωπό του για να του περαιο-
ή ο κ. ντε Βιεγβίλ το κρόνος του.

Ήταν φανερό πως το περασμένο του τον έτύφλωνε.

Την ίδια στιγμή, ο δούξ του Ντεμού πήρε πάλι να τον παρα-
κάλεση εκ μέρους της Αικατερίνης των Μεδίκων να εγκαταλείψη
τον στίβο.

Κι' έπειδή, ο βασιλέας δεν άπαντούσε στις παρακλήσεις του, ο
δούξ έπρόσθεσε με άγανάη φωνή:

—Η Άρτεμις του Πουατιέ, Μεγαλειότητα, μου είπε
έπίσης να σας πω μυστικά, ότι πρέπει να προσέχετε μ' αλ-
τόν που θ' άγωνισθήτε τώρα.

Ακούγοντας το όνομα της Άρτεμιδος, ο βασιλέας άνα-
σάστηκε χωρίς να θέλη. Μά άμέσως συγκρατήθηκε και
είπε μέσα του:

—Όχι! Δεν πρέπει να δείξω στην αγαπημένη μου, ότι
φοβάμαι!

Κι' έξακολούθησε να διατηρή την περήφανη σιωπή του.

Ωστόσο, καθώς ο κ. ντε Βιεγβίλ τον έξόπλιζε, του
είπε πάλι με σιγαλή φωνή:

—Μεγαλειότητα, σας όρκίζομαι στο Θεό πως τρεις
νύχτες τώρα όνειρεύομαι, ότι θα σιμώι σήμερα κάποιο δυ-
στύχημα κι' ότι ή τριακοστή Ιουνίου θα σας είνε μοι-
ραία. (1)

Μα ο βασιλέας δεν φάνηκε να τον άκουσε. Ήταν κά-
λας όπλισμένος και είχε άράξει το κοντάρι του.

Ο Γαβριήλ κρατούσε κι' αυτός το δικό του και στε-
κάνταν άκίνητος.

Έπειτα, οι δυο άγωνιστές άνέστησαν σ' αλογά τους.

Τότε μία άλλωστη και βαθεία σιωπή άπλώθηκε ανά-
μεσα στο πλήθος των θεατών.

Όλοι κρατούσαν τις άναπνοές τους κι' είχαν καρφώσει
τα βλέμμά τους στον βασιλέα και στον Γαβριήλ.

Ωστόσο, έφόσον ο κονιστάυλος και η Άρτεμις ντε
Κάστορ άπουσίαζαν, όλοι, εκτός από την Άρτεμιδα του
Πουατιέ, άγκοισάν, ότι ένα τρομερό μίος ύπρχε μετα-
ξύ του κόμητος ντε Μονγκμερύ και του Έρβος Β'.

Κανείς δεν μπορούσε να φαντασθώ, ότι ο άγων αυτός μπο-
ρούσε να έχη αίσιατρά άποτελέσματα. Ο βασιλέας, σιγη-
τισμένος σ' αυτά τ' άκίνητα παιχνίδια, είχε έμφανισθεί
έκατό φορές στο στίβο υπό συνθήκες φαινομενικής όμοι-
ας μ' αυτές που παρουσιάζονταν τώρα.

Κι' όμως, σ' αυτό τον αντίπαλο που είχε μείνει μυστη-
ριώδης ως το τέλος, σ' αυτή την γεμάτη σημασία άρνηση
του να δεχθώ τη μοιραία, μεσ' στην τυφλή έπιμονή του
βασίλειος, όλοι προσπαθόντουσαν κάτι άσυνήθιστο και
τρομερό και μυστικό σ' αυτό τον άγνωστο κίνδυνο, όλοι
σάπαιναν και περίμεναν.

Γιατί; Κανένας δεν θα μπορούσε να το πη. Μα ένας
έξωρος που θα έφτανε εκείνη τη στιγμή, βλέποντας τα πρό-
σωπα όλων, θα έλεγε: Κάποιο τρομερό γεγονός πρόκει-
ται να γίνη εδώ!...

Ο τρόμος και ή άγνωση πλανόιτουσαν στον αέρα.

Και κάτι άλλο άκόμα τόνιζε περισσότερο την πέδηση
εκείνη κατάστασι. Στα σιμωιμένα κονταροχτυπήματα
καθ' όλη τη διάρκεια τους, ή σάλαγγες έπαιζαν άδιάκοπα
διάφορα θαύρα.

Μα όταν ο βασιλέας κι' ο Γαβριήλ ήτταν στο στίβο,
ή σάλαγγες σάπαιναν με μιάς όλες μαζί. Τότε ή άγνωση
κι' ο τρόμος, μέσα στην άσπληνη εκείνη σιωπή, έδιναν
στην...

Οι δυο αντίπαλοι πολύ περισσότερο από τους θεατές,
έννοιωθαν αυτή την ταραχή που πλημμύριζε —θα έλεγε
κανείς— την άτμόσφαιρα.

Ο Γαβριήλ δεν σκεπτόταν πια, δεν έόλεπε πια, δεν
ένοιε πια σχεδόν. Πήγαινε μηχανικά και σαν σ' ένα
όνειρο, κόντευε έξ' ένοχίας ότι είχε κάνει και άλλες
σε παρόμοιες περιπτώσεις, μα οδηγούμενος συγχρόνως από
κάποια μυστική και δυνατή θέληση, ή οποία, άσφαλώς, δεν
ήταν ή δική του.

Ο βασιλέας ήταν πιο παραμμένος άκόμα. Είχε μπο-
ρού να μάτια του κάτι σαν σύννεφο και του φαινόταν
πως ζούσε και πως έβρισκε μέσα σε μία φαντασμαγορία
άλλωστη, που δεν ήταν ούτε πραγματικότητα ούτε όνειρο.

(Ακολουθεί)

(1) Όλα τ' άνωτέρω άναφέρονται στα Άπομνημονεύματα του
Βενόα Καρλουά, γραμματέως του αλλόεθρου ντε Βιεγβίλ.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΑΝΔΡΑΣ

Πώς φαντάζονται τον ιδανικό άνδρα ή διασημότερες γυναίκες της εποχής μας. Η γνώμη της Μιστενγκέτ. Η περίπτωση Λαϊδη Ντεφ-Γκέρντον κι' η ανδρική γενεαλογία. Ποιόν θεωρεί τέλειον άνδρα ή γυναίκα του προτεσταντικού επισκόπου Χουάιτ. Η κόρη του βασιλέως των χρηματιστών και ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς. κ.τ.λ. κ.τ.λ.



ΕΡΕΤΕ γιατί οι Άγγλοι λένε την εποχή μας «εποχή σήφον», δηλαδή «εποχή έποχης»; Γιατί τα πιο τρελά πράγματα παίζουν σήμερα τεράστιες διαστάσεις και γίνονται περιπετυδιστά και παγκόσμια γεγονότα.

Η τελευταία λοιπόν άνοησία που άναστατώσε την Άγγλία και σε λίγο διάλυση την Εύρωπη κι' έφτασε στο κορύφωμα του εξοφρενισμού στις Ηνωμένες Πολιτείες, είναι μια ερώτηση, την οποίαν υπέβαλε στα εκατομμύρια των άναγνωστών της η μεγάλη άγγλική εφημερίδα «Λόντον Νιούς».

Μια ήμερα οι άναγνώστες της είδαν να δημοσιεύεται στην πρώτη σελίδα της με τεράστια γράμματα η προκήρυξη ενός παγκοσμίου διαγωνισμού με την έξης ερώτηση: Πώς πρέπει να είναι ο ιδανικός άνδρας; Η καλύτερη απάντηση στο ερώτημα αυτό θα έταρναν διάφορα βραβεία, από ένακό ως χίλιες στερλίνες.

Η απήχησης λοιπόν που είχε αυτός ο πρωτότυπος διαγωνισμός, ήταν κάτι το άφάνταστο. Η άγγλική εφημερίδα άναγκάστηκε να οργανώσει ειδική υπηρεσία με οχτώ συντάκτες και πέντε δακτυλογράφους σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα των γραφείων της, για την ταξινόμηση και την έλεγχο των καλύτερων απαντήσεων, η οποίες μετά την δημοσίευσή τους θα βραβεύονταν από τους ίδιους τους άναγνώστες με δημοψήφισμα.

Από αυτές λοιπόν τις άναρτημένες απαντήσεις που έφτασαν στο Λονδίνο άπ' όλες τις πρωτεύουσες της Εύρωπης και τις μεγαλουπόλεις της Άμερικής, άξιζει τον κόπο να διαλέξουμε μερικές, τις οποίες βεβαίαν διάφορες διάσημες γυναίκες της εποχής μας.

Ας άρχίσουμε με την απάντηση της Μιστενγκέτ. Η «Φαυίλισσα των Παρισίων βεντέτων» περιγράφει ως έξης τον ιδανικό άνδρα: «Πρέπει να είναι όμορφος, σαν ένας ήρωας της άρχαίας Έλλάδος και ισοτιμώς σαν ένας πολέμαχος του μεσαίονος.

Πρέπει να είναι μεγάλος φιλήδονος, όπως ο Καζανόβας, κι' έτι πλέον ελλογιμής, πιστός, εύγενής και από πάντων πάρα πολύ συμπαιφτικός.

Πρέπει να ξέρει να είναι καλός φίλος και καλός χορευτής και φανατικός προστάτης των ζώων.

Πρέπει να έχει «χουμούρο», γιατί χωρίς αυτό ένας άνδρας είναι χειρότερος κι' άπ' εκείνον που κοιμάται τις γυναίκες.

Πρέπει να έχει πάντα άφρον έμπάνση, ένα καρνέ καταθέσεων σε μια μεγάλη Τράπεζα κι' ένα πολυτέλες διαμέρισμα για τις τρελλές περιπέτειες.

Πρέπει άκόμα να είναι μορφωμένος και καλλιτέχνης. Επίσης να είναι καλός όμιλητής, αλλά και καλός άκροατής, όταν μιλούν οι άλλοι....

«Όπως βλέπατε λοιπόν, ο ιδανικός άνδρας... δεν υπάρχει!».

Η συνταγή αυτή της Μιστενγκέτ είναι υπεράνω άπαιτητική και καλά κάνει ή... γηραιά βεντέττα, η οποία όχι μόνο δεν παραισιώνεται, άλλ' άναγνωρίζει κι' η ίδια, ότι δεν υπάρχει στον κόσμο ένα τέτοιο μοντέλο άνδρος κι' όλες αυτές τις φυσικές και ψυχικές άρετές.

Πιο εύκολα μπορεί κανείς να βρει τον τυχερό θνητό ο οποίος πλησιάζει τον ιδανικό άνδρα, στην περιγραφή της περίφημης λαίδης Ντούφ Γκέρντον, η οποία έχει τα καλύτερα καθάρματα έλλαγα της Άγγλιας. Για την ιδιότητα αυτή λαίδη, ο ιδανικός άνδρας φαίνεται, ότι πρέπει να μοιάζει με τον τύπο του Άγγλου: «Δεν έξω άν υπάρχει ένας ιδανικός άνδρας, άπανταί ή λαί-

δη Ντούφ Γκέρντον. Δεν έτυχε να τον σγατηρώ ποτέ μου. Άν ό πάρεχέ όμως, δεν πρέπει να περιμένετε να τον βρείτε άνάμεσα στους άνδρες που τρέφουν γενεαλογία! Δεν μπορεί ούτε να φαντασθώ, ότι ένας άνδρας, όχι μόνο ιδανικός, αλλά ούτε μόλις ύποφερτός μπορεί να είναι εκείνος που έχει γένεια.

Για μένα, ο ιδανικός άνδρας πρέπει να λάμψη από καθαρότητα, να είναι εύγενής και ικανός να πληρώνη τους λογαριασμούς του. Πρέπει να ξέρει να καταλαβαίνει τις γυναίκες, να έχει μια βαθιά κι' άληθινή γνώση του έρωτος και να είναι άφοσιωμένος σε μια μόνο γυναίκα.

Φυσικά, δεν πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.

Όχι όμως πρέπει να είναι άσχημος. Αυτό όμως μπορεί να το παραβλέψει κανείς καμιά φορά, όταν είναι άρετά έξυπνος. Δεν πρέπει όστόσο να είναι πάρα πολύ φηριμάντικος και πνευματώδης, γιατί θα καταπνίξη στο τέλος άναρξός.



Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς και η Μπερνέτ Ντόνελς, στην άθλητική ταινία τους.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΣΤΟ ΛΕΥΚΟΜΑ ΩΡΑΙΑΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ι
Ξανθές με τ' άγριόκαρο, γλυκές με τους χερμώνες, στον κάμπο άνθουν ή άνεμώνες, ώραιον με τα βάσινα και με τη μαύρη τύχη άνθουν στον κόσμο απόν οι στιχοί. Αέτοι σπουδίζουν τη ζωή, τα νεύματά μας στολίζουν κι' όταν άκόμα δεν άξιζούν, βρίσκουνε κάλλη δανεικά και παίρνουν χάρες ξένες άπ' τις δροσούστες παρθένες, άκου μάς δείχνουν τη ζωή σαν έσκληρής εκόνα στεφανωτή κι' άκτινωτή κορώνα.

II
Γνωρίζω μια πόρνη έμορφιάς κι' έχει στολίδια τόσα που τα φημίζει κάθε γλώσσα. Έχει τη χάρη τη λευκή — μου λέει το περισσότερο — με τη θωρά ή ψυχή της ταύρι. Έχει τη χάρη τη γλυκιά — μου τάζει πει τ' άφρόν — με το χαμόγελο σπαλμών. Έχει τη χάρη την κομψή κι' ο ποιητής μπροστά της ρωτά: Πού τάζει τα φτερά της; Γνωρίζω μια πόρνη έμορφιάς και πίστη και στολίδια... ό στιχοί, ψυχωρίστε το στην ίδια!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Γλυκεία μου μαυρομάτα άπ' ότου με λημονήσες έχλώμασε ή θωρά μου, κι' άνηθήκαν τα νεύματά... Γλυκεία μου μαυρομάτα

με βλέπουν και λημονίζονται γειτόνοι και γειτόνισσες. Με βλέπουν και λημονίζονται γειτόνοι και γειτόνισσες, με γώ ξαγριμμένος μέσα στους δρόμους τρέχω και γιατρέα δεν έχω,

γλυκεία μου μαυρομάτα, άφόν με λημονήσες. Γλυκεία μου μαυρομάτα, άφόν με λημονήσες βαρεθρες ή καρδιά μου τον κόσμο τον άπάνω...

Αν τύχει και πεθάνω να μη με ληψηθες, γειτόνοι και γειτόνισσες.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΚΑΡΜΑ

Ο παιδεμός του Άνημπού με πήρε πές άργά σε γλυκοφιλέιν ή θάνη του Άποκτείνου τα ρόδα. Κι' ό άγέρας μουκοβολιστός στους μάκρους έτοι ενόδα που μάχυνεν ή νοσταλγία λές, τα πεητά δεινρά, Κι' έντός μου έδοθη μοναχιά ή Έλλάδα κι' ή Χαρά γιατί στο σπλάγχιό μου, πλάτει γραμμένο ρόδο το Λιγδωκό κι' Άνελτο και το Καίριό τη σόδα, τα χερσάκια τ' άδύναμ και τα λημπερά...

Και σαν άσκήθη τον βαθειό μεσημεριού ο ήλιος, και χύμης άπ' τα πέλαγα γορή και ποταμόα (Κουροσάος χροτοσινός) ή κατάντρο μάρα, χύθη έντός μου όσάν έσμά κι' όσάν άποθαμός του πέλαου το τραγούδι και των δεινών ο σόλος. Κι' έστα πως έβ' έθόρμανος. Κι' ούτε κανένας άλλος...

Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Ποιός τάχα σας δασκάλε, ό άθωος τραγουδιστάς; Κι' όποιον δειντοί ή κλαδωμένο κι' όποιον περιπατάδες το μαγικό σας λάλημα, τόση σκαρπά άρμονία; Άν έννοιας το κάθε άπ' τα, ποιά μουσική οφάνια σοφούν τα πεύκηρα κι' όποιον μεθύνει, δεν θα βροχάνατε ψυχές να μην άνθοβολούν.

ΙΣΚΙΟΙ

Ποιός έδώ ως ροδάκιλα, παρταει μαλβένια, όποιον φρογοστοχόμειν κι' άγοι και καρφόμενοι άγγιζα χάρια των ματιών και των καρδιών του (αφρός)

άπ' τα αλλέια ροδόπων ή Χαρές κι' ή Λαγάρες κι' άπ' όσες όσες πέλαρα τις σφόνον, λές, οι (άνεμοι) μέσ' στην άνθωπική ψυχή που λαχαρά και τράει.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ



ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕΪ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Πώς η μικροκαμωμένη γέσσα της εδόνης κατέπληξε και θάμνωσε τους 'Αμερικανούς)



Ένα εκφραστικό προφίλ της Χάρβεϊ.

Τό Χόλλυγουντ, με τον μαγνήτη των δολαρίων του και της δόξας του, έτράβηξε κι' άλλη μία άδομα πρωταγωνίστρια της ευρωπαϊκής εδόνης, την πεταχτή, χαριτωμένη και τσοκίνα Λίλιαν Χάρβεϊ. Την έτράβηξε με την ιδέα ότι θα την θαμνώσει με την αγγλή του, ότι θα την εκπλήξει, ότι θα την εξαιερικανήσει σιγά-σιγά, όπως συνέβη με την Μάρλεν Ντήτρικ, με την Γκρέτα Γκάμπο και με όλες τις Εβρωπαίες που πήγαν ως τώρα στο Χόλλυγουντ.

Αυτή τη φορά όμως συνέβη το αντίθετο, γιατί η Λίλιαν Χάρβεϊ θάμνωσε το Χόλλυγουντ. 'Η Εβρωπαϊά βεντέτα, από την πρώτη στιγμή της άφιξής της εκεί, έδειξε ότι εινε εξαιρετικανισμένη περισσότερο απ' όλες τις 'Αμερικανίδες συναδέλφους της. Και το Χόλλυγουντ που δεν περίμενε ποτέ ένα τέτοιο πράγμα, έμεινε με άνοιχτο το στόμα.

Πώς να μη θαμνώσει όμως το Χόλλυγουντ η γοητευτική Λίλιαν; Όταν έφτασε εκεί, φορούσε στο δάχτυλό της ένα δαχτυλίδι μ' ένα διαμάντι είκοσιπέντε καρατίων! Τα χέρια της ήταν ως τους άγκυρες σκεπασμένα από αδιαμαντοκόλλητα βραχιόλια. Στα γυνά της πόδια φορούσε σανδάλια, τα οποία άφηναν να διακρίνονται τα περιποιημένα δάχτυλά της. Τα δαχτυλάκια αυτά, όχι μόνον ήταν πεντικουρισμένα στην εντέλεια, αλλά και βερνικωμένα κατακόκκινα! Επίσης η Λίλιαν είχε φέρει μαζί της από την Εβρώπη και τό αυτοκίνητό της, μια 'Ελσε-σεντέζ' κατάλευκη σαν το χιόνι, και τόσο μακριά, όσο κανένα από τα πολυτελή αυτοκίνητα του Χόλλυγουντ.

Όσο για τις τουαλέτες της, ήταν πιο ιδιότροπες, πιο εξωφρενικές και πιο τολμηρές από όλες τις τουαλέτες των θηλυκών αστέρων του Χόλλυγουντ. 'Η κακώς γλωσσέ της Χόλλυγουντ λένε σχετικά πως ούτε η τουαλέτες, τις οποίες φορεί η Τζόαν Χάρλουν επί της εδόνης, ή όπως ως γνωστόν προεκάλεσαν επαναστάσι στο Χόλλυγουντ, δεν έχουν τό τολμηρό ντεκαλτέ που έχουν η τουαλέτες της Λίλιαν Χάρβεϊ στις δημόσιες εμφανίσεις της.

Και ως κορμόνισμα σ' όλα αυτά, η Λίλιαν Χάρβεϊ έφτασε στην 'Αμερική με την ιδιαιτική της ζωή σκεπασμένη μ' ένα πέλο μυστηρίου.

'Ηταν παντρεμένη με τον Βίλλυ Φρίτς; Δεν ήταν; Πήγε στην 'Αμερική γιατί πήγε εκεί και ο 'Ανρ' Γκάρα, ο Γάλλος επαφέντης της; Μυστήριο!

Τό γεγονός άποσώδητο εινε ότι η Λίλιαν Χάρβεϊ είχε ένα σωρό ενδιαφέροντα πράγματα να δείξει στο Χόλλυγουντ, ένα τό Χόλλυγουντ δεν έχει να δείξει τίποτε τό ενδιαφέρον στη Λίλιαν Χάρβεϊ.

Όλες η άλλες Εβρωπαϊκές έννοιανσαν κάποια άμνηστία και κάποια δειλιά, όταν βρέθηκαν για πρώτη φορά στην άμερικανική κινηματογραφούπολη. 'Η Λίλιαν Χάρβεϊ όμως δεν τό έλασε καθόλου, 'Απεναντίας αυτή κάνει κάθε μέρα τους κατοίκους του Χόλλυγουντ να τό χάνουν μαζί της.

'Ένα πράγμα που έβοήθησε εξαιρετικά τη Λίλιαν Χάρβεϊ στον άμεσο έγκληματισμό της στο Χόλλυγουντ, ήταν τό θαυμάσια άγγλικά της. Μολονότι ως τώρα δεν έχει παίξει παρ' μονάχα σέ γερμανικές και γαλλικές ταινίες, μιλάει τα άγγλικά περίφημα. Εινε άλλωστε η μητρική της γλώσσα, γιατί η Λίλιαν Χάρβεϊ γεννήθηκε στην 'Αγγλία, από 'Αγγλους γονείς, μολονότι όλη την παιδική και τη νεανική της ηλικία την πέρασε στη Γερμανία.

Τη χορευτική ικανότητα της Λίλιαν Χάρβεϊ και την τέχνη της στο τραγούδι την έβουψε. 'Εκείνο όμως που δεν έβουψε, εινε ότι για λόγους έγκυμνάσεως του σώματός της έχει γίνει τελεία σχοινοβάτης και κάθε μέρα χορεύει επάνω στο σχοινί κι' ότι αντίθετος απ' όλες τις 'Αμερικανίδες συναδέλφους της, δεν κάνει κανέναν είδους διατα. 'Η Λίλιαν γεμιάζει τακτικώτατα κάθε μεσήμερό στο έσπατόριο του στούντιο και τρώει χωρίς κανένα περιορισμό, πατάτες, κρέας, λουκάνικα και άφθονα γλυκά. 'Η δυστυχ-



'Η Λίλιαν Χάρβεϊ, με μια από τις τουαλέτες που έσκandalίσαν τό Χόλλυγουντ.

σμένες συνάδελφός της, που για να διατηρήσουν την κομψότητα της σιλουέτας τους γεμιάζουν γλισχρότατα με μία σαλάτα μαρούλι ή μ' ένα ξερό μπιφτέκι, την κυττάζουν με φθόνο, και άν τα βλέμματά τους είχαν φονική δύναμη, άσφαλώς η Λίλιαν Χάρβεϊ δεν θα ζούσε τώρα.

Τι άνάγκη όμως έχει από διατα η Λίλιαν Χάρβεϊ, έφθον ζυγίζει μόλις σαρανταέντε κιλά (περί τις τριαντατέσσερες άκίδες).

'Η μόνη έκπληξις που έννοιωσε η Λίλιαν Χάρβεϊ όταν έφτασε στην 'Αμερική, ήταν τό εμπέγγκαλο που της έχάρισε η εταιρεία της. 'Εμπέγγκαλον λέγονται στο Χόλλυγουντ η μικροσκοπικές βίλλες, ή όποιες βρίσκονται μέσα στον περίβολο του στούντιο και τις οποίες ή εταιρεία θέτει στη διάθεση των αστέρων της για να μπορούν να ντυθούν, ν' αναπαυθούν και να κοιμηθούν τό βράδυ, τις ημέρες κατά τις οποίες έχουν πολλή δουλειά στο στούντιο.

'Ένα τέτοιο εμπέγγκαλον έκτισε ή εταιρεία 'Φόξ' άποκλειστικώς για τη Λίλιαν Χάρβεϊ. Τα χρώματα που επικρατούν σ' αυτό, εινε τό βερικωκό, τό γαλανό, τό άνοιχτό πράσινο και τό άνοιχτό κίτρινο, εινε δέ συνδυασμένα με πραγματική άρμονία, που προκαλεί τον θαυμασμό. 'Η πολυτέλεια της επιπλώσεως εινε άβάνταστη. Τα έπιπλα του ολονού εινε ταπεινασμένα με λεπτό βελούδο και έχουν μορφοεισ από άληθινή έρμυνη. 'Ακούη κι' από τό άμπελαιο, αντί για κρέμα, κρέμονται ούρες από έρμυνη. Μέσα στο σαλόνι υπάρχει κι' ένα θαυμάσιο πιάνο από κατάνεχο ξύλο, για να άσκειται ή χαριτωμένη βεντέτα στο τραγούδι. 'Υπάρχει μέσα στο σαλόνι και μια χαριτωμένη βιολίνα που περιέχει ένα... ζωολογικό κήπο. Δηλαδή μία πλήρη συλλογή από ζώα άγρια και ήμερα, καινούμενα όλα από γυαλί!

Στην τραπεζαρία κυριαρχεί τό πράσινο χρώμα, ή δέ ταπεινασά των τοίχων εινε μία άφρασιτά άναπαράστασις κήπου με άποροφόρα δέντρα, τόσο φυσική, ώστε του έρχεται κανέναν ν' άπλώση τό χέρι του και να κόψη ένα πορτοκάλι ή ένα ροδάκινο.

'Η μικροσκοπική κοινότητα της βίλλας εινε χιονόδους λευκότητος και λειτουργεί άποκλειστικώς με ήλεκτρισμό. Δεν έχει κανείς παρ' να πατήση ένα κουμπί για να γίνουν όλες ή δουλειές, πλύνσιμο πιάτων, σφούγγισμα, ψήσιμο φαγητών, γύρισμα της μαγιονέζας, κτλ.

Στό επάνω πάτωμα της θαυμάσιας αυτής βίλλας βρίσκεται τό μπουντουάρ και ή κρεβατοκάμαρα της Λίλιαν Χάρβεϊ. Τα δωμάτια αυτά εινε τόσο άριστογρηματικά διακοσμημένα και επιπλωμένα, ώστε όποιος τό βλέπει νομίζει ότι βρίσκεται στο παρκομήθια της Καλιφόρνιας. Μόνον εκεί συναντά κανείς παρόμοια πολυτέλεια.

Τόν ένα τοίχο του μπουντουάρ τον καλύπτει όλόκληρον ένας πελώριος καθρέφτης. 'Ο καθρέφτης αυτός φρενίζεται από ήλεκτρικούς λαμπτήρες που εινε έντελώς άδραστοι. Μπρος στον καθρέφτη έχει τοποθετηθεί τό τραπέζι της τουαλέτας γεμάτο με τό πιο χαριτωμένο, κομψό και πολυτελή άντικείμενα τουαλέτας που μπορεί ποτέ να φαντασθεί μία γυναίκα. Τα χρώματα που κυριαρχούν στο μπουντουάρ αυτό εινε τό βερικωκό και τό γαλάζιο. Στην άλλη πλευρά του μπουντουάρ εινε τοποθετημένη μία σάιζ-λόνγκ από βερικωκό έπιλά, τό παρόμοιο σκεπάζονται με κουρτίνες από σουφρά μωσαϊκίνα, τό δέ πάτωμα εινε σκεπασμένο με ένα μεγάλο βερικωκό χαλί με γαλάζια σχέδια.

Τό χαλί του τοίχου της κρεβατοκάμαρας της Λίλιαν Χάρβεϊ παρηγγέλλη ειδικώς γι' αυτόν τον σκοπό. Εινε όλο διακοσμημένο με μινταλίν, που πορσιάνουν την ίδια τη Λίλιαν Χάρβεϊ, με τό διάφορα κοστούμια που φορούσε στην μεγαλειότητα της στην ταινία: 'Τό Σινέδριον χορεύει'. Σε ποιά άλλη πρωταγωνίστρια έγιναν ποτέ τέτοιες κοσμεντικές περποιήσεις από μέρους της εταιρείας στην άπορία εργάζεται;

'Ο ένας τοίχος της κρεβατοκάμαρας εινε κούφιος και μέσα σ' αυτόν εινε χτισμένη ή ντουλάπα για τις τουαλέτες της Λίλιαν. Τό κρεβάτι εινε χαμηλό σέ οριζόντιο σύμφωνα με τό χαλί του τοίχου, όπως κι' όλα τα άλλα έπιπλα του δωματίου.

Γενικά ή βίλλα αυτή εινε τόσο τελεία από πάσης άπόψεως, τόσο κομψή, ώστε φαίνεται καινούμενη μάλλον για να την θαμάξη κανένας άτέξω σαν ένα κομψόγυνη και όχι για να ζή μέσα σ' αυτήν. Μολαυτα ή Λίλιαν Χάρβεϊ όχι μόνον θα περνά στο εμπέγγκαλο της τις ημέρες κατά τις οποίες θα εργάζεται στην εταιρεία, αλλά άπεφάσισε να κατοική μονίμως σ' αυτό και να μνη νοικήσει άλλο σπίτι στο Χόλλυγουντ.

—Είμαι πολύ συγκινημένη από την λεπτότητα της εταιρείας μου, έδήλωσε σ' έναν 'Αμερικανό ρεπόρτερ που την έπισκέ-

ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΦΙΛΕΛΛΗΝ ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΡΝΤΟΥΤΣΙ

(Η ζωή του και τό έργο του)



μόνο δύο μεγάλα φιλογοβόλια μάτια, κάτω από τό πυκνό του φρύ-

μα, έδειχναν άκόμη τη ζωή που σιγά-σιγά του έφέφυγε. Μόλις άκουσε ότι ήσαν 'Ελλην, δοκίμασε μία εξαιρετική χαρά. 'Η έδωθηκε με συγκίνηση και μού μίλησε για την 'Ελλάδα, όχι την αρχαία, αλλά τη σημερινή, την όποια μολονότι δεν κατώρθωσε ποτέ να έπισκεφθεί, έν τούτους της έμάντευσ με την ποιητική ψυχή του και την άγαπώσε.

Σταυτός 'Ελλην είχε μελετήσει περισσότερο απ' αυτόν τους αρχαίους 'Ελληνες ποιητές και είχε έμβαδύνει τόσο εις τό πνεύμα των. 'Η ποιήσις του όλη εινε πομπή από την ελληνική μόρφωση, εινε ό άποσπασμός ποιητής που έναυζωντάνευσ την αρχαία 'Ελλάδα στα ποιήματά του.

—Είμαι 'Ελληνας κατά τη μόρφωσις και την ψυχή, μού ελπε με φωνή άδύνατη και γευστή συγκίνηση. 'Η ιδέες μου για την έλευθερία και την πατρίδα έχουν λειωσθεί από την ιστορία και τό έργο των μεγάλων προγόνων σας. 'Αλλά και ή για την 'Ελλάδα δεν με ένδιαφέρει λιγώτερο. 'Η ήμερες της 'Επανάστασεως μού εινε άγνωστοι και μ' ένδομισμό διάβασα την ιστορία της άπελευθερώσεως σας, που εινε ένα ύπεροχο ποίημα...

Και όταν να όνειρεντο, ένθυόρισε μερικώς στίχους του που έψαλλαν την 'Ελλάδα:

Ο Πάρος, ό 'Ελλάδα, γαλήνια άρχαι-
(ότης,
δότε μου τό μάργα και τό τραγού-
(δια...

'Αληθινά δά έπρεπε να έχη ψυχή έλληνα ή ποιητής που έγραψε τις 'Ελληνικές 'Ανοιξεις, τον ύπεροχο ένεινο έλληνο-ιταλικό ύμνο που ένάντι τους δύο πολιτισμούς, ό όποιοι έφώτισαν όλο τον κόσμο.

Από τη θαυμασία μετάφρασις του Στεφάνου Μαρτζώκη θα δώσω ένα άποσπασμα από τό ύπεροχο αυτό έργο:

Οι όλλοι θεοί πεθαίνουσι, με της 'Ελ-
(λάδος μόνο
βασιλεια δεν ξερόνουν, κοιμούνται στους κορμούς
των δένδρων μέσ τα πέλαγα, στα βρη έχουν θρόνο,

την. Ούτε στο όνειρό μου δεν ελα ιδεί ποτέ μία τόσο κομψή και χαριτωμένη κατωκία. Ποτέ δεν μού άρεσαν τό μεγάλα σπία. Τό εμπέγγκαλον αυτό εινε άκριβώς έμ μου χρειάζεται.

'Η εταιρεία 'Φόξ' άνέθεσε στον Τζόε Στράσσερ να σχεδιάση τις τουαλέτες της Λίλιαν Χάρβεϊ, άσφαλώς όμως αυτές που θα γίνουν στην 'Αμερική δεν θα εινε από τολμηρές από εκείνες που έφερε από την Εβρώπη. Όλες ή βραδυνές της τουαλέτες εινε έντελώς χωρίς ελάτη και σαν να μην έφθανε αυτό τό ντεκαλτέ, έχουν και τρίγωνα κοστούμια στα πλάγια. Δύο απ' αυτές έχουν και δύο παρόμοια τριγωνικά άνοιγματα έμπρός, πάνω από την μέση και έτσι δεν καλύπτουν παρ' μόνον δ.π. εινε άπαραίτητα. Όλες εινε πολύ μακριές, αλλά άνοητες στο πλάγια πάνω από τό γόνατο, εινε δέ καινούμενες από λεπτό κρέπ, όδς βελούδο, μαύρο σατέν και κίτρινο και μπλε σουφόν.

Οι θηλυκοί αστέρες της κινηματογραφούπολεως εινε άνάστατοι από τότε που άφίξη στο Χόλλυγουντ ή Λίλιαν Χάρβεϊ και παρακολούθησαν κάθε της όψη με περιέργεια και φθόνο.

Πρόκειται άραγε ή μικροκαμωμένη βεντέτα να έπισκιάση τις θαυμάσιες της εδόνης;

στ' άνη, στους ποταμούς.
'Ατάραχοι μπρος στο Χριστό, μέσα στα μάργα των
τ' άνθος τ' άγνό του κάλλους των σέ σώματα γυναικ,
στ' άσματα λάμπουν, δίνα μου, μονάχα στ' άσμάτά των
τά νεύατα τό χερσά.

Νέος άκόμη ό Καρντούτσι, στα πρώτα ποιήματά του έψαλλε τό Φαίβο 'Απόλλωνα, την 'Αφροδίτη, τη Σαυρώ, τον Προμηθέα, τον 'Όμηρο και, θυμίζοντας τα θαύματα της Σολωμίνος και των Πλατωνών, έδειχνε στους 'Ιταλούς τό δρόμο που φέρνει στην έλευθερία, την όποία, όδοιοι άκόμη τότε, ποδοσαν όλοψυχως.

Μά ό ποιητής που έψαλλε τους αρχαίους, δεν μπορούσε να μη θαυμάση τό μεγαλουργήμα της νεωτέρας 'Ελλάδος που, σαν φρόνικας, ξαναγεννήθηκε μέσα από τη στάχτη. Και παρακολούθησε όλα τό γεγονότα, όπως φαίνεται από τό τραγούδι που έγραψε σχετικώς με τό συμβάντα της συγκρόνου 'Ελλάδος.

Όταν διώχτηκε ό βασιλεύς 'Όθων, ό Καρντούτσι, βαθύτατα δημοκρατικώς, χάρισε κι' έγραψε ένα ποίημα ένδομισιαστικό για τό παιδί του 'Αριόδιου και 'Αριστογείτονος που 'έλευθερώσαν τό έερό έδαφος της 'Ελλάδος απ' τον... τύραννο!...

Όταν άργότερα, τό 1897, έμαθε ό ποιητής ότι οι 'Ελληνες ήττη-θησαν κι' ότι οι Τούρκοι μπήκαν στη Θεσσαλία, δεν μπόρεσε να κρατήσει τη λήπη του και τό θυμό του κι' έγραψε ένα ποίημα γεμάτο φλόγα, ένα άληθινό μυστήριο για την Εβρώπη:

Όλη την ώρα που έμεινα μαζί του, ό Καρντούτσι δεν μού μιλούσε για τίποτε άλλο, παρ' για την 'Ελλάδα. Προ όλίγων μηνών είχε πάρει τό βραβείο Νόμπελ, τό όποιο θά του έδινε πλέον την οικονομική άνακούφιση που του έλειπε τόσα χρόνια. Γιατί ό μεγάλος ποιητής ζούσε σέ οικονομική στενωχώρια επί πολλά χρόνια. Περήφανος και άκατάδεκτος όπως ήταν, έκρυβε τη φτώχεια του απ' όλους. Τέλος όμως τό έμαθε ή βασίλισσα Μαργαρίτα, ή μητέρα του σημερινού βασιλέως της 'Ελλάς, μία ύπεροχη γυναίκα στη μόρφωσις και την ψυχή. Και θέλησε να τον βοηθήσει. 'Αλλά πώς να τοίμηση να του κινή μια τέτοια πρότασι; 'Η μεγαλόκαρδη βασίλισσα όμως έβρισε τέλος ένα μέσο θαυμάσιο.

Μία μέρα πήγε σέ ό σπίτι του ποιητού για να τον έπισκεφθεί δέηθεν. Την δέχτηκε στο γραφείο του, του όποίου γύρω οι τοίχοι ήταν σκεπασμένοι από τις σπουδαία βιβλιοθήκη του. 'Η Μαργαρίτα, μανιώδης βιβλιοφύλη κι' αυτή, έκτύπηε για ποιά τό βιβλία κι' έπειτα ελπε στον ποιητή.

—Πόσο θά ήθελα να έχω αυτή τη βιβλιοθήκη!

Ό Καρντούτσι, δεν ήξερε τί να της άπαντήση. Νά της άρνήση δεν τολμούσε, γιατί την θαύμασε περισσότερο από βασίλισσα, ως έσοχη γυναίκα. 'Η Μαργαρίτα όμως έκάλανε τη λύσι:

—Θά μού την πωλήσεις, του είπε, κι' εγώ θ' αναλάβω την ύποχρεωσι να σου την άρτήσω;

Ό Καρντούτσι κατόλαβε, άλλ' ήταν τόσο λεπτή ή χειρονομία της βασίλισσας, ώστε δεν μπορούσε να μη την δεχτεί. Και την άλη ή μέρα ό ποιητής έλασε ένα τσέκι διακόσιων χιλιάδων φράγκων... άν τιμούν της βιβλιοθήκης, την όποία ποτέ δεν παρόλαβε ή βασίλισσα.

Την ίδια εποχή ό Καρντούτσι έλασε κι' ένα άλλο χαλί από τη Μαργαρίτα. 'Ηταν μία συμβολαιογραφική πράξι, με την όποία ή βασίλισσα άγόραζε τό σπίτι που κατοικούσε μ' ένδομο επί σαράντα χρόνια ό ποιητής και του τό έχάρισε.

Κι' έτσι τό σπέρμα του χρόνι ό μεγάλος ποιητής τό πέρας με άνεσι οικονομική και μάλιστα έπειτα από τό βραβείο Νόμπελ. 'Ο όιος δέδια δεν μπορούσε ν' άπολαύση πια τον πλούτο, γιατί δούσανταν καρφωμένος από την παραίτησι στην πολυθρόνα του. 'Αλλ' ήταν πολύ λάρυστον ήσυχος, γιατί έπειτα από τό θάνατό του ή γυναίκα του, ή κόρη του και τό θορανό παιδί της κόρης του δεν θα οργάνωναν στους δούλους. Οι πολιτωμένοι λαοί γινόντουσαν να έκτινουν τους έξαιρετικούς άνδρας των κι' ή 'Ιταλία, διά της βασίλισσας της, δεν έκαμε τίποτε άλλο παρ' τό καθήκον της σ' ένα από τα μεγαλύτερα παιδιά της.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΕΞΟΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΑΠΙΣΤΗ Η ΜΠΙΝΑ ! ..

(Ιταλικό Διήγημα)



ΤΙ βλάκας πού είμαι ! Παρακαλώ... Μην χαμογελάτε. Θα σας εξηγήσω το λόγο και θα δείτε ότι έχω δίκιο. Προσέξτε ! Είμαι μια ιστορία αρκετά διασκεδαστική για τους άλλους, δυστυχώς όμως, όχι και για μένα.

Ακούστε. Ήμουν έρωτευμένος με την Μπίνα. «Μπίνα» είναι το χαϊδευτικό της «Μαρίας». Περιέργω, έ; Μά βέβαια ! Ένας Θεός ξέρει πώς γίνεται η Μαρία «Μπίνα». Έπί τέλους όμως, τι μάς νοιάζει !

Η Μπίνα λοιπόν ήταν... Μά για σταθίτε. Μην μου κάνετε τον ανήξερο ! Δεν μπορεί, θα τη γνωρίσατε κι' εσείς την Μπίνα, έκεινη την άμορφη χήρα με τα τσαχινίτικα μάτια και το ερωτικό χαμόγελο. Αχ ! Την ξέρει τώρα όλος ο κόσμος...

Ας εινε. Όταν τη γνώρισα, ήταν μια φρόνημη γυναίcula. Κάθε άναθεματισμένο φίλου στο λαμό της, μου κόσταζε κι' από ένα μυρριλάτι ! Και δύσκολη ! Ω, Θεέ μου, τι δύσκολη πού ήταν !

Η Μπίνα τότε ζητούσε να βοηθών τον μεγάλο έρωτα της ζωής της, τον ιδανικό φίλο, τον υποδειγματικό σύζυγο. Και βοηθού έμένα. Όταν μου τ' άρραβωνούσε με δάκρυα στα μάτια, δεν έλεγε ψέματα. Ας την πετούσα από το παραθύρο, ή αν της έκανα το στήθος κόκκινο από τις σφαίρες, ούτ' ένα παράπονο δεν θα έβγαζε από τα χείλη της. Τόσος μεγάλος ήταν ο έρωας της για μένα ! ..

Μά όλα τα πράγματα έχουν ένα τέλος. Ζήσαμε μαζί έναν δολιχόρο χρόνο. Κι' έπειτα, σταματήσαμε εκεί πέρα. Είχαμε κουραστεί πιά. Ο καθένας διάβασε στο πρόσωπο του άλλου τις κρυφές σκέψεις του. Ο καθένας άπατούσε τον άλλο...

— Έμπρός ! Φεύγα, φεύγα γρήγορα και να μη σέ ξαναδώ στα μάτια μου ! μου φώναζε μια μέρα η Μπίνα. Μάθε όμως κάτι που θα σε κάνει να βασανίζεσαι από τις τήψεις σου... Δεν θέλησε ο Θεός να είσαι ο πρώτος φίλος μου. Θα είσαι λοιπόν ο τελευταίος. Ο τελευταίος ! ..

Κι' αυτή τη φορά ήταν ειλικρινής η Μπίνα... Κι' εγώ τότε, τρομοκρατημένος από έναν άνεξήγητο φόβο, το έβαλα στα πόδια και χάθηκα από το μάτι της...

Έφυγα για ένα μακρινό ταξίδι. Όταν όμως γύρισα, θέλησα να την ξαναδώ. Περιμένα, ημέρα με την ημέρα, ώρα με την ώρα, να τη συναντήσω τυχαίως, στο δρόμο, να της ρίξω μια φλογερή ματιά και πούξ ξέρει... Μά τέτοιες συναντήσεις γίνονται όταν θέλει να τις άποφύγη κανείς.

Οι φίλοι μου, πρόθυμοι πάντα, βιάστηκαν από την πρώτη στιγμή να με βασανίσουν.

— Η Μπίνα σου ήταν πιστή ! μου έλεγε ο ένας.

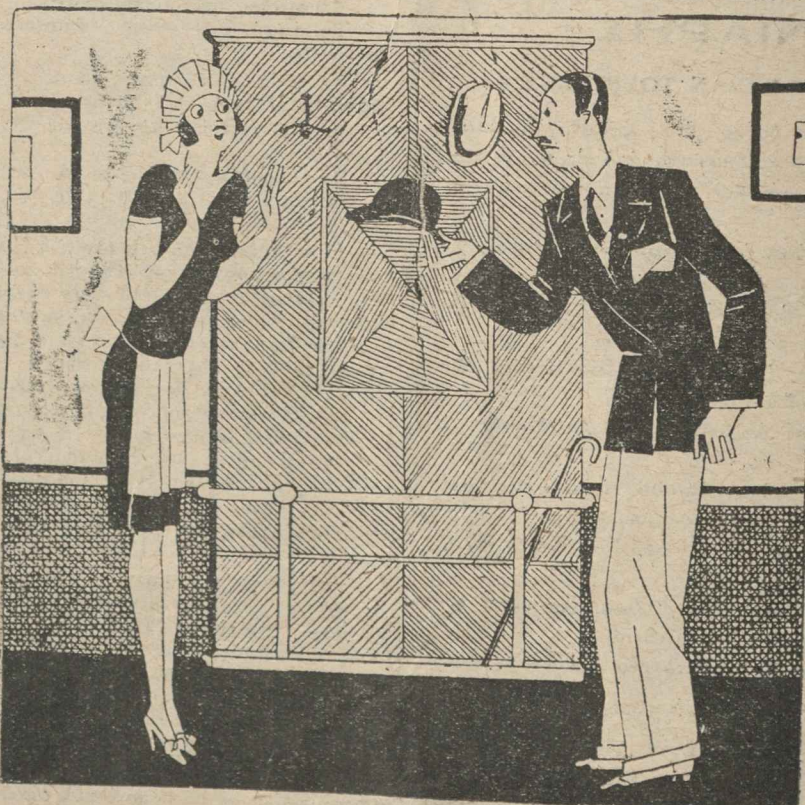
— Όχι, είχε ένα φίλο, μά ένα μονάχα, διόφθηκε ο άλλος.

— Ελάτε... Πήγε την άλήθεια, τους έλεγε ένας τρίτος. Η Μπίνα είχε δύο έρωστές...

Ποιον έρωσε να πιστέψω ! Ένα βράδυ λοιπόν, αντί να πάω στο Μπαρ-Κλιό για τη συνηθισμένη μου μπάρα, τράβηξα και πήγα στο σπίτι της Μπίνας !

Φυσικά, δεν την βρήκα εκεί. Μπόρεσα όμως ν' άρχίσω τις κατασκοπεύσεις μου, για να ιδώ αν θα μάθαινα τίποτα από την άποκρυφη ζωή της. Είχα στρώσει τώρα τα μάλλια μου με τη βοήθεια κι' είχα άρριξε από μουστάκι μου να μεγαλώσει. Ήθελα να βρεθώ έξω από τα πόδια της, όταν να είχα πέσει από τα σύννεφα, για να μη της δώσω καιρό να προετοιμάσει καμιά δικαιολογία...

Η καμαριέρα της ήταν καινούργια. Την έλεγαν Χρύσα. Της είπα λοιπόν ένα ψευτικό όνομα. Η Μπίνα θα γύριζε από στιγμή σε στιγμή. Θα την περιμένα... Η Χρύσα μ' άρριξε στον προθάλαμο, μ' ένα κάπως ύποπτο βλέμμα... «Κάτι συμβαίνει, συλλογίστηκε. Κι' άλήθεια, στην κορμίστρα ή-



— Α !... Ναι... Νά, πάγο ! ..

ταν ένα καπέλλο, ένα άνδρικό καπέλλο ! ..

Ναι, ένα καπέλλο άνδρικό, ένα σκληρό καπέλλο, ένα αιματωμένο στην άκμή δεν το είχα προσέξει. Μια στιγμή όμως, καθώς περνούσα μπροστά από την κορμίστρα, το είδα μπροστά στα μάτια μου. Την ίδια στιγμή η Χρύσα μίλουσε με κάποιον στο σαλόνι ! Ο άνδρας αυτός είχε έρθει πριν από μένα και, φυσικά, περιμένα κι' αυτός το οικοδόστηνα...

Διάβολε ! Ήταν ένας κύριος με «σκληρό», παρομοιασμένο με τα μάλλια άστραφτερό από την μπριγιαντή (το έβλεπε κανείς από αυτό το έσοτεριό που το καπέλλο του), κομής (μάρα άλλοτε κλειύ Λονδίνο), άξιοις και οικείος (περιμένα στο σαλόνι και άπεφνε να τριγυρίσει νευρικά έδώ κι' εκεί), ένας κύριος καθώς πη-αι, με μαύρο σακάκι και μεταξωτές κάλτσες ! Μου φάνηκε ότι τον έβλεπα μπροστά μου... Ναι ! ναι ! Στην άρχαία ενός τέτοιου θρόνου θα καταντούσε η Μπίνα. Στην άρχαία ενός τέτοιου θρόνου, πού τον πονάνε κάποτε-κάποτε οι ρευματισμοί του...

Περιμένα λοιπόν εκείνος, μά περιμένα κι' εγώ. Κανείς μας δεν κουνιότανε, παρά μονάχα η δυστυχισμένη ή Χρύσα, που με πρόσεξε με μια φανερή άγωνία. Μια-δυό φορές πήρε άόρως και μου είπε :

— Αν νομίζετε ότι μπορείτε να μου πείτε έμένα...

Μά εγώ χαμογελούσα και δεν της έδινα καμιά άπάντη. Στο τέλος, δεν βιάστηκε πιά. Άρραξε τα κλειδιά, άνοιξε τη πόρτα της σκάλας και μου φώναξε ταχυνμένη :

— Με συγχωρείτε, μά πρέπει να πάω να συναντήσω την κυρία...

Μ' έδιωχνε δηλαδή. Βγήκα πρότος. Η Χρύσα έβλεπε πίσω της την πόρτα. Ο άλλος έμεινε μόνος στο σαλόνι. Μόνος, γιατί ήταν άθροπος του σπιτιού ! Μόνος, ή με τη Μπίνα, πούξ ξέρει...

Έκείνη τη φορά όμως κρατήθηκε και δεν έβγαλε στη Χρύσα καμιά άδιάκριτη ερώτησι.

Υστερ' από όχτώ ημέρες ξαναπήγα στο σπίτι της Μπίνας. Σ' αυτό το μεταξύ οι φίλοι της, όπως μου έλεγαν οι άποχρηστικοί φίλοι μου, είχαν γίνει τρείς...

Πήγα μια ώρα πού ήμουν βέβαιος ότι θα την εύριχα στο σπίτι. Μόλις μου άνοιξε μάλλιστα ή Χρύσα, πρόλαβα και της είπα :

— Άφου έχω την τάχη αυτή τη φορά να βρω την κυρία, πη-της ότι την παρακαλώ πολύ να με δεχτεί ! Έρχομαι από μέρους της κοινού φίλου μας...

Κι' είπα τ' όνομά μου, το άληινό.

Η Χρύσα έφυγε τρέχοντας κι' εγώ έκανα να κρεμώσω το καπέλλο μου. Α ! Μά τι ήταν πιά εκείνο ! Ο κύριος με το «σκληρό» ήταν με-σα... Είχε άρριξε πάλι το καπέλλο του στην κορμίστρα. Κι' άπο φρόντιζε να κομψίτη λιγάκι, ο άδιάντροπος ! Ήταν ένας σκατάς που έπιανε όποια ώρα ήθελε στο σπίτι της Μπίνας.

Δεν έβασα όμως την ψυχραιμία μου. Χαμογελούσα μάλλιστα με ανη-γία. Πώς θα μπορούσε να πη-πύ η Μπίνα ότι ήταν μόνος ! Α ! Ήταν μά πρώτης τάξεως έτοιμ-ρία για να την έδωσώ και να της άποδείξω με το καπέλλο στο χέρι ότι δεν ήμουν ένω ο τε-λειαίος ! ..

Πήρα λοιπόν στο χέρι μου το καπέλλο εκείνο κι' άρχισα να το περιεργάζομαι με άνάστηξη την κορδιά και μ' ένα δραματικό χαμόγελο στο χέλι. Μια στιγμή όμως πού κίτταξα καλύτερα, σή-φως, τη φόδρα του, λίγο άνω και θά είδα τις φωνές, σάν τρα-λός, από τη χαρά μου ! Σει βέ-θος τον, άπάνω στη φόδρα, είχε δει τ' άρχαίο μου ! Ήταν ένα καπέ-λο μου που είχε μείνει στο σπίτι της Μπίνας, από τον ερωτικό καιρό των έρωτων μας... Καμιά-νη Μπίνα ! Αυτό ήταν το τελε-ταίο άνδρικό καπέλλο της κορμ-ίστρας σου ! ..

Η συγκίνησή μου ήταν τόσο γά-λη, ώστε φοβήθηκα, μά την ά-λήθεια, μην πάω από συγκίνη-ση κορδιάς... Άγαπημένη μου, κορμίστρα Μπίνα ! Όταν λέει κα-νείς τους ένοχους με το χαϊδεύ-κό τους όνομα, τους έχει συγχω-ρέσει πιά ! Τι μπορούσα τώρα να πώ ; Η Μπίνα μου ήταν πιστή. Εγώ ήμουν ο τελευταίος φίλος

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσομπολίο)



Συνάδελφοι Σίδνεϊ, ή μαυρομαλλούσα πρω-ταγωνίστρια με τα γαλάζια μάτια, έ-χει ένα από τα πολυτελέστερα έπαυλάμια σπάρτα στο Χόλλυγουντ. Η κρεβάτοκάμα-ρά της εινε όνειρώδους πολυτελείας, το δε τραπεζάκι της τουαλέτας της άντικει στη διάσημη τραγωδό Σάρα Μπερνάρ.

Η Βιβιέν Όσμπορν εινε ή πρωταγωνί-στρια πού έχει καταφέρει το ρεκόρ όλων των συναδέλφων της, στην άλλαγή του χρώματος των μαλλιών. Το φυσικό χρώμα των μαλλιών της ήταν καστανό βαθύ. Στην πρώτη της ταινία τα έβαλε κόκκινα. Κατόπιν τα άνοιξε άσπρη περισσότερο και θρόπουν θα καταντούσε ή Μπίνα. Στην άρχαία ενός τέτοιου θρόνου, πού τον πονάνε κάποτε-κάποτε οι ρευματισμοί του...

Περιμένα λοιπόν εκείνος, μά περιμένα κι' εγώ. Κανείς μας δεν κουνιότανε, παρά μονάχα η δυστυχισμένη ή Χρύσα, που με πρόσεξε με μια φανερή άγωνία. Μια-δυό φορές πήρε άόρως και μου είπε :

— Αν νομίζετε ότι μπορείτε να μου πείτε έμένα...

Μά εγώ χαμογελούσα και δεν της έδινα καμιά άπάντη. Στο τέλος, δεν βιάστηκε πιά. Άρραξε τα κλειδιά, άνοιξε τη πόρτα της σκάλας και μου φώναξε ταχυνμένη :

— Με συγχωρείτε, μά πρέπει να πάω να συναντήσω την κυρία...

Μ' έδιωχνε δηλαδή. Βγήκα πρότος. Η Χρύσα έβλεπε πίσω της την πόρτα. Ο άλλος έμεινε μόνος στο σαλόνι. Μόνος, γιατί ήταν άθροπος του σπιτιού ! Μόνος, ή με τη Μπίνα, πούξ ξέρει...

Έκείνη τη φορά όμως κρατήθηκε και δεν έβγαλε στη Χρύσα καμιά άδιάκριτη ερώτησι.

Εξέρε τη νέα μόδα του Χόλλυγουντ ; Οι άστε-ρες άπαρριζούνται με άσπρες τήψεις στα μαύρα ή καστανά ή κόκκινα μαλλιά τους. Κι' αυτό το έπι-τηρούν με μια νέα ύψη βαφή, στην οποία βο-υπών τη βοήθεια τους κάθε φορά πού θα χτενι-σθούν, δίνοντας έτσι μια άφηνωπή άναίτη στην κήνη τους. Και για πούό λόγο νομίζετε πως βγήκε

της, ο τελευταίος ! Έβαλε λοιπόν το «σκληρό» στη θέσι του κι' ό-ταν ξανακοιμισθήκε στον προθάλαμο ή Χρύσα, βρήκε έναν άνδρα που τρελλό από τη χαρά του, μπρο-στά στα δύο κρεμασμένα καπέλλα του.

— Έχετε την καλοσύνη να περιμένετε μια στιγμή ! πού είπε μ' ένα σαργεντικό χαμόγελο.

Μά ναι, λοιπόν ! Θα περιμένα όση ώρα ήθελε ή γάμπα μου Μπίνα, ή πιστή μου Μπίνα, ή άγαστη-μένη μου ! Γύρισα μάλλιστα και ξαναπήρα το παλιό καπέλλο μου στο χέρι, σάν να μην μπορούσα να πι-στέψω άκόμη σ' αυτή την άπόδειξη της εύτυχίας μου. Η Χρύσα τότε — ή καλοσύνη της — θέλησε να μου έξηγήσει, γιατί αυτό το «σκληρό» βρισκό-τανε στην κορμίστρα. Και τα έκανε θάλασσα...

Σας έκανε εντύπωση, έ; αυτό το καπέλλο ; με ρώτησε μ' ένα ει-ρωνικό τόνο στη φωνή. Μά δεν είμαστε σεις ο μόνος ! Κι' άλλοι φίλοι της κυρίας την έβλεπαν και μάλλιστα ένας άπ' αυτούς της έκανε μια κρυφή σιγήνη ζηλιτοπίας. Μά δεν εινε τίποτα... Εινε ένα «καί-τρο» ! Ναι... Ένα «καί-τρο», όπως εκείνα πού βάζουν σ' άμπελάρια για να τρομάζουν τα πουλιά... Καταλαβαίνετε, κύριε... «Καμιά» φορά μένοιαμε μόνες στο σπίτι... Φαντασθήτε, δύο γυναίκες, μόνες ! Εσείς βέβαια, όπως φαίνεται, είσαστε ένας κύριος καθώς πρέπει... Μά έρχονται έδώ πέρα μερικοί... Ο Θεός να σας φυλάη ! Έπει-τα, μήπως οι κλέφτες φορούνε στολή για να τους καταλάβη κανείς ; Κι' εσείς, με το παρόν, την άλλη φορά πού ήρθατε, είχατε ένα ή-νος ! .. Γι' αυτό ή κυρία συλλογίστηκε να βάλη αυτό το παλιό κα-πέλλο στην κορμίστρα, για να μη την άνησυχούν, όταν βρισκείται με-σα με κανέναν κύριο... Άλλοτε πάλι, όταν είμαστε μόνες, κάνω τά-χα ότι έχω επισκεψη και διάγωω γρήγορα, μ' αυτό τον τρόπο τους ένοχους... Δεν εινε νόστιμη ιδέα, έ;

Νόστιμη ! Α ! πού να πάω ή όργη ! Μ' ένα πήδημα βρεθήκα στην άκμή της σκάλας. Η Χρύσα, καταπληκτική, άρχισε να φωνάζει :

— Παναγία μου ! Τι πάδατε, κύριε ! Σταθίτε μια στιγμή... Γιατί φεύγετε ; ..

— Θα γυρίσω, θα γυρίσω γρήγορα... Ξέχασα κάτι... της ά-κούστηκα, πνιγμένος από τη λύσσα μου.

— Κύριε, κύριε ! Και το «καπέλλο» ; Παιόνετε μαζί σας και το καπέλλο ! ..

— Πού κατ... Α, Ναι... Νά, πάρε το...

Κοιτούσα άκόμη, άρημονέως όπως ήμουν, το παλιό καπέλλο μου. Πάρε το πίσω... της φώναξα. Κρατήστε τα και τα δύο...

Κρατήστε τα για να έχετε δύο «καί-τρο» ! .. Και βγήκα στο δρόμο σάν τρελλός, με την άπόφασι να μην ξανα-παύω πιά στο πιστικό σπίτι της Μπίνας...

ΟΥΜΒΕΡΤΟ ΜΑΝΚΟΥΖΟ



Η Γκρέτα Γκάμπο. (Σκίτσο του Μαγιόρ).

αυτή ή μόδα ; Γιατί ή όραία Μπίλι Ντόβ έλαβε τώρα τελευταία πολ-λά γράμματα από θαυμαστές της, στα όποια της γράφουν ότι ένα από τα μεγαλύτερα της θέληματα εινε ή άσημένια τήψη πού δια-κρίνονται άνάμεσα στην έβεννη κόμη της.

— Για να επιτύχουν λοιπόν τεχνητός ό,τι έχει ή Μπίλι Ντόβ στο φυσικό, οι συνάδελφοί της πασάλεύουν τα μαλλιά τους με άσημένα μπογιά και έτσι κάνουν την έπίπλωσι γυναίκας όμοιας ηλικίας με κορμίστρικο πρόσωπο. Παλαβομάρες του Χόλλυγουντ δηλαδή. Τρέ-λες για δέσμο ! ..

Το Χόλλυγουντ έμεινε κατάπληκτο από την άναγγελία των άρρα-δώνων του γνωστού κομικού Μπάστερ Κίτον, με τη νοσοκόμα, ή ό-ποια τον ένοσηλεύσε κατά την τελευταία άσθενεία του, μίς Μας Σαρ-βέντ. Ο Κίτον, ως γνωστόν, ήταν επί πολλά χρόνια παντρεμένος με τη Ναταλί Τάλμας, μά από τις τρείς διάσημες άδελφές Τάλ-μας, και είχε άποκτήσει μαζί της δύο άγοράκια. Πέραν το ζεύγος ήλθε σέ διάσπαση, αλλά ή Ναταλί δεν ένοει να δώσει το διαζύγιο στο σύζυγό της. Φαίνεται λοιπόν περίεργο πως ο Μπάστερ Κίτον άνήγγι-λε τους άρραδώνες του, ενώ δεν εινε άκόμη έλευθερός.

Η νέα ταινία της Τζόαν Κράουφορντ, ή όποια άποτελεί τη μεγαλύτερα έπιτυχία της μεγάλης 'Α-μερικανίδος ήθοποιού, όνομάζεται «Σήμερα ζούμε» και εινε μια άμερικανική διασκευή του γνωστού δράματος «Κάρλ και Άννα». Πρόκειται για μια γυναίκα πού νομίζει τον άντρα της σκατωμένο στον πόλο και γίνεται σύζυγος ενός άλλου. Έξας-λουθεί όμως άκόμη να άγαπή τον πρώτο της άν-τρα και βρισκείται σέ τραγικό δίλημα όταν εκείνος πού νομίζει νεκρό, γυρίζει πίσω, ύστερα από χρό-νια. Μαζύ της παίζουν ο Γκάρντ Κούπερ και ο Ρόμπερτ Γιούργκ, με μεγάλη επίσης τέχνη.

Ο Άνρ Γκαρά, ο γνωστός Γάλλος πρωταγο-νιστής σέ... γερμανικές ταινίες, βρισκεται τώρα στην Άμερικη και εργάζεται στην εταιρεία Φόξ. Λέγεται ότι ή εταιρεία θα τον χρησιμοποιήση για να κάνει αντίγραφο στον άλλο συμπαιρότή του, τον Μωρίς Σεβάλιέ. Θα φανή άραγε ο Γκαρά αντί-ξιος ανταγωνιστής του δαιμονίου Μωρίς ;

Οι άραβάνες του Τζέιμς Ντιον και της Μορην Ο' Σολλιβάν, της πρωταγωνίστριας του Τζόαν, διελύθησαν προτού καλά-καλά άναγγελθούν. Και οι δύο έδηλωσαν ότι έχουν... πολύ ζωνηό ισλα-νικό αίμα μέσα τους, ώστε να μη μπορούν να κά-νουν άμοιβαίς υποχωρήσεις, προτιπόμενι άποχώρη-τη για να εινε εύτυχισμένο ένα άνδράκι. Έντο-μεταξύ ο Τζέιμς Ντιον γεμίζει κάθε βράδυ στα άριστοκρατικά εστιατόρια του Χόλλυγουντ, με την τσαχινά Μπόντ Μάλλοου.

Η Μάριον Νέβιν και ο Έντι Χίλλμαν έζητήσαν άμοιβαίς δια-ζύγιο. Το χειρότερο για την Μά-ριον στην περίπτωση αυτή εινε ότι θα άναγκασθή να δώσει πίσω στους γονείς του το κορμίστρο πού είχε υιοθετήσει, γιατί ή υιοθεσία είχε γίνει από τον οπτόν θρον ότι αυτή και ο σύζυγός της θα έφρόν-τιζον μαζί για την άνατροφή του παιδιού.

Η Γκρέτα Γκάμπο έγοήτασε και τον Χένρι Φόξ. Ο μέγας Άμερικανός εργοστασιάρχης και τωκνητών έζητησε τελευταία από την εταιρεία «Μετρό Γκόλντγουιν» μια φωτογραφία της θείας Γκά-μπο, για να την κορμίστη στην ά-νακοίνωσή του των διασημών πο-σοκατοχτών.

Παρά τις μεγάλες τελευταίες της έπιτυχίες, ή Έλεν Χάις έδή-λωσε ότι προτιμά να έπιστρέψη και πάλι στο θέατρο.

Ο άληθινός ήθοποιός μόνον άπάνω στη σκηνή μπορεί να δώση όλη την ψυχή του, είτε στους δη-μοσιογράφους ή πρωταγωνιστρια της «Λευκής άδελφής».

Ο Μπάστερ Κίτον. (Σκίτσο του Μαγιόρ).

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

★ Ε ★ Ν ★ Ρ ★

ΕΛΛΗΝΟΜΑΤΑΤΕΘΕΩΝ

ΠΙΖΑΝΗΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΥΛΙΚΑ ΡΑΠΤΟΝ

Προϊόντα
παραγωγής
των λαών

ΠΕΡΙΚΛΕΜΕΝΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ, ΣΚΟΤΙΚΩΝ

ΕΡΓΟΒΕΒΑΙΩΝ
ΑΠ' ΕΥΔΕΙΑΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΛΙΑΝΙΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Υπεύθυνος συντάξης: ΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΥ

ΟΡΟΙ
Εσωτερικού δι' εν Ιστο
Εξωτερικού δι' εν Αμερική

Εν Αμερική Mr D. Strou
York city, εν Αγγλία
Cheikh Soliman Pacha, Alex
Γεώργ. Αντωνιάδης B. P.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΑΘΕΝΣ ΝΕΥ
58TH STREET, NEW YORK

ΑΙ ΑΝΔΡΕΣ

Χαίρετε στίχους
ήπως παντού δ
δεν σκόρπισες εν
απροσδοκήτων έλε

ώς θάρρος έλπις
δεν διεσκόρπισες

θριαμβεύσασα τή

ώπερ ήμέρα δεν κα
(τό τής δόξης

Λεοντίνη άμυνα, αν

άμάραντα τά τής έλ
(φανα, ήρωες κι

ανεδειχθής ανυπέροχτο

μεγενθύνουσα του έθνους
(θυρ

απάτητα απέμειναν τά Έλλη
(κά έδάφη,

δοξάζεσαι εις την άμφιπτεριίδα
ελευθεραμυντική, τώρα, κυματί

(ζεις στην ύψηλινον.

Μεγαλοπρέπεια στά πλήθη χαρί
(ζεις,

απτό έυθό ανίστασαι στά ύψη,
τοῦς τυράννους φοβερίζεις,

τήν δειλία αδιάντροπα ύβρίζεις,
είσαι παρήγορος στη θλίψη,

σκυθρωπή στην ήττα δακρύζεις,
παναρχαία ανθρωπίνη άχτίδα.

Τή θάλασσα γοργά διασχίζεις,
κινώλευκο θαλασσοπούλι,

τό αίσχος όνειδίζεις,
στούς έχθρούς δεν υπέπεσες θύ

(μα,
άμφισταμένη δεν παρεδόθης δού

(λη,
αγέρωχα βαδίζει το ούράνιόν σου

(σημα,
που πλημμυροί δόξα τιμή κι' έλ

(πίδα,
Ηρωϊς θριαμβευτική, πολεμιστή

(ριος
θαρραλέα σάντικρύζουν οι φά

(ροι,
διαβαίνεις τιμημένη, νικητήριος,
είσαι επί του στρατού στερέω

(μα,
σητύχησεν ή θεόθεν χάρι,
τό ήμιοι νίκης ή ήττης νά με